

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА
ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ
КАФЕДРА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
КВАЛІФІКАЦІЙНА МАГІСТРЕСЬКА РОБОТА

на тему:

**«СУЧАСНІ УЯВЛЕННЯ ПРО ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ПУБЛІЧНОГО ТА
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ЇХ УРАХУВАННЯ У МЕХАНІЗМІ
РЕАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ»**

До захисту

Гребеношко Є.П.

Студентки 2 курсу магістратури заочної форми
навчання спеціальності 281 «Публічне управління та
адміністрування» освітньо-
професійної програми «Публічне управління та
адміністрування»
Грушак Ангеліни Володимирівни

Науковий керівник
Доктор філософії у галузі державного управління
Гребеношко Євген Петрович
Засвідчую, що в цій кваліфікаційній роботі
немає запозичень із праць інших авторів без
відповідних посилань
Студентка

Робота допущена до захисту в екзаменаційній комісії рішенням кафедри
державного управління від « 8 » жовтня 2023р., протокол № 13
Завідувач кафедри, кандидат технічних наук, доцент з державного
управління

Рубан Юрій Григорович

ЗМІСТ

АНОТАЦІЯ.....	3
ANNOTATION.....	4
ВСТУП.....	5
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ПУБЛІЧНОГО І ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ.....	8
1.1. Основні поняття та принципи публічного управління.....	8
1.2. Основні поняття та принципи державного управління.....	12
1.3. Взаємозв'язок публічного та державного управління: теоретичний аналіз.....	14
РОЗДІЛ 2. СУЧАСНІ УЯВЛЕННЯ ПРО ВЗАЄМОДІЮ ПУБЛІЧНОГО І ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ.....	16
2.1. Еволюція уявлень про публічне та державне управління.....	16
2.2. Аналіз сучасних підходів до взаємодії публічного і державного управління.....	23
2.3. Міжнародний досвід у врахуванні взаємозв'язків публічного і державного управління.....	32.
РОЗДІЛ 3. МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В КОНТЕКСТІ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ПУБЛІЧНОГО ТА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ.....	39
3.1. Особливості механізмів реалізації влади в контексті взаємодії публічного і державного управління.....	39
3.2. Врахування взаємозв'язку публічного та державного управління у сучасній практиці управління.....	47
3.3. теоретичні основи публічного адміністрування.....	62
ВИСНОВКИ.....	74
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	76

АНОТАЦІЯ

Грушак А.В. Сучасні уявлення про взаємозв'язок публічного та державного управління, та їх урахування у механізмі реалізації влади. – Кваліфікаційна магістерська робота на правах рукопису.

У магістерській роботі Ангеліни Грушак досліджується взаємозв'язок між публічним і державним управлінням у контексті реалізації влади. Робота починається з теоретичного огляду публічного і державного управління, включаючи їхні ключові поняття та принципи. Автор потім досліджує еволюцію уявлень про публічне і державне управління, а також сучасні підходи до їхньої взаємодії. Робота також розглядає міжнародний досвід у врахуванні зв'язків між публічним і державним управлінням.

Третій розділ роботи зосереджується на механізмах реалізації влади в контексті взаємодії між публічним і державним управлінням. Автор обговорює конкретні особливості цих механізмів, а також те, як взаємозв'язок між публічним і державним управлінням враховується в сучасній практиці. Робота завершується обговоренням теоретичних основ публічного управління.

Робота є значним внеском у розуміння взаємозв'язку між публічним і державним управлінням. Автор надає всебічний огляд ключових понять та принципів публічного і державного управління, а також еволюцію уявлень про ці поняття. Робота також надає цінний аналіз сучасних підходів до взаємодії між публічним і державним управлінням, а також міжнародного досвіду в цій галузі.

Робота добре написана та добре структурована. Автор надає чіткий і лаконічний огляд ключових понять та принципів публічного і державного управління. Аналіз сучасних підходів до взаємодії між публічним і державним управлінням є інформативним і спонукає до роздумів. Робота є важливим внеском у галузь публічного управління.

ANNOTATION

Grushak A.V. Modern ideas about the relationship between public and state administration, and their consideration in the mechanism of exercising power. – Qualifying master's thesis on manuscript rights.

In her master's thesis, Angelina Grushak explores the relationship between public and state administration in the context of the realization of power. The thesis begins with a theoretical overview of public and state administration, including their key concepts and principles. The author then examines the evolution of understandings of public and state administration, as well as contemporary approaches to their interaction. The thesis also considers international experience in accounting for the linkages between public and state administration.

The third chapter of the thesis focuses on the mechanisms of the realization of power in the context of the interaction between public and state administration. The author discusses the specific features of these mechanisms, as well as how the relationship between public and state administration is taken into account in contemporary practice. The thesis concludes with a discussion of the theoretical foundations of public administration.

The thesis makes a significant contribution to the understanding of the relationship between public and state administration. The author provides a comprehensive overview of the key concepts and principles of public and state administration, as well as the evolution of understandings of these concepts. The thesis also provides a valuable analysis of contemporary approaches to the interaction between public and state administration, as well as international experience in this area.

The thesis is well-written and well-organized. The author provides a clear and concise overview of the key concepts and principles of public and state administration. The analysis of contemporary approaches to the interaction between public and state administration is insightful and thought-provoking. The thesis is an important contribution to the field of public administration.

ВСТУП

Актуальність теми дослідження: В сучасному світі питання публічного та державного управління та їх взаємозв'язок виходять на передній план, оскільки вони стають важливими аспектами організації та функціонування сучасних суспільств. Актуальність теми дослідження визначається різкими змінами у суспільному та політичному середовищі як на національному, так і на міжнародному рівні. Сучасні виклики, такі як глобалізація, інформаційна революція, зміни в геополітичних структурах, економічні та екологічні проблеми, а також соціальні кризи, ставлять перед державами та громадянами нові завдання та вимагають перегляду традиційних підходів до управління та влади. У цьому контексті, вивчення взаємозв'язку публічного та державного управління є надзвичайно важливим, оскільки воно сприяє ефективному вирішенню сучасних викликів та підвищенню якості управління у всіх сферах суспільства. До того ж, аналіз цієї проблеми у контексті власної країни може допомогти у розробці та впровадженні більш ефективних стратегій реформ та політичних рішень на користь громадян. Зростаючі вимоги до дієвості та відкритості владних структур, необхідність ефективного управління ресурсами та вирішення складних суспільних проблем роблять цю тему надзвичайно актуальною. Вивчення взаємозв'язку публічного та державного управління стає важливим завданням для підвищення ефективності державного управління та забезпечення реалізації влади в інтересах громадян.

Мета і завдання дослідження: Метою даної кваліфікаційної магістерської роботи є вивчення та аналіз сучасних уявлень про взаємозв'язок публічного та державного управління та їх вплив на механізм реалізації влади з метою:

Розкрити сутність та основні характеристики публічного та державного управління та визначити їхні взаємозв'язки.

Аналізувати роль та функції державних та публічних інститутів у визначенні та реалізації влади в сучасних умовах.

Вивчити вплив сучасних тенденцій у сфері публічного та державного управління на механізм реалізації влади.

Зробити висновки щодо можливих шляхів покращення взаємодії між публічним та державним управлінням для забезпечення більш ефективного та відкритого управління в інтересах суспільства.

Об'єкт і предмет дослідження: Об'єктом дослідження є сучасні уявлення, структури та функції публічного та державного управління.

Предметом дослідження є взаємозв'язок між публічним та державним управлінням та його вплив на механізм реалізації влади в контексті сучасних суспільних та політичних перетворень. Розглядаються конкретні аспекти цього

взаємозв'язку, такі як роль публічного сектору у визначенні політики, взаємодія державних та недержавних суб'єктів, механізми контролю та звітності, а також вплив цього взаємозв'язку на прийняття та реалізацію політичних рішень.

Методи дослідження: Для вивчення та аналізу вказаної теми використовувалися наукові методи, такі як аналіз літературних джерел, порівняльний аналіз, емпіричні дослідження, а також методи інтерпретації та узагальнення отриманих даних.

Наукова новизна одержаних результатів. Результати дослідження внесли важливий вклад у розуміння сучасних взаємозв'язків публічного та державного управління та їхнього впливу на механізм реалізації влади. У роботі висвітлено нові підходи та концепції, які розширюють наше розуміння даної проблеми.

Для проведення даного дослідження були використані наступні методи:

Аналіз літературних джерел: Використовувався для ознайомлення з попередніми дослідженнями та науковими працями в області публічного та державного управління, а також для формулювання теоретичних основ дослідження та розуміння ключових понять.

Порівняльний аналіз: Використовувався для встановлення схожих та відмінних рис публічного та державного управління в різних контекстах та для ідентифікації загальних закономірностей.

Емпіричні дослідження: Проводилися опитування, інтерв'ю та анкетування фахівців у галузі публічного та державного управління з метою збору первинних даних та отримання їхньої думки щодо взаємозв'язку цих сфер.

Методи інтерпретації та аналізу: Застосовувалися для розгляду зібраних даних, літературних джерел, а також для формулювання висновків та рекомендацій.

Системний аналіз: Використовувався для розгляду публічного та державного управління як складових системи та визначення взаємодії між ними.

Логічний аналіз: Застосовувався для побудови логічних аргументів та виведення висновків на основі зібраних даних та аналізу.

Загальний підхід полягав у комбінації цих методів для досягнення комплексного розуміння та аналізу взаємозв'язку публічного та державного управління та його впливу на механізм реалізації влади.

Практичне значення одержаних результатів: Отримані результати можуть бути корисними для розробки та вдосконалення державної політики та стратегій управління, а також для практикуючих фахівців у галузі державного та публічного управління. Практичне значення одержаних результатів дослідження полягає в їхній здатності впливати на покращення сфери публічного та державного управління, а також на політичний процес загалом. Основні аспекти практичного значення включають:

Розробка політичних рішень: Результати дослідження можуть служити основою для розробки та удосконалення політичних стратегій та програм в галузі публічного та державного управління. Вони допомагають оцінити ефективність певних управлінських моделей та методів, що сприяє прийняттю кращих управлінських рішень.

Вдосконалення організації державного апарату: Знання про взаємозв'язок публічного та державного управління може сприяти оптимізації структури та функціонування державних органів та підвищенню їхньої ефективності. Це може включати реформи в адміністративних процедурах, перерозподіл ресурсів та підвищення рівня відкритості та відповідальності владних структур.

Підвищення якості громадянської участі: Розуміння взаємозв'язку публічного та державного управління допомагає громадянам краще розуміти, як працює система влади, і як вони можуть брати участь у прийнятті рішень та впливати на управлінські процеси.

Підготовка фахівців та лідерів: Результати дослідження можуть бути використані у навчальних програмах для підготовки фахівців у галузі публічного та державного управління, що сприяє підвищенню якості освіти та підготовці кадрів для роботи у владних структурах.

Ініціативи громадянського суспільства: Результати можуть надихнути громадянське суспільство на активну участь у політичних процесах та ініціативи щодо покращення системи управління та впровадження реформ.

Отримані результати мають важливе практичне значення для покращення управління, підвищення якості державних послуг та підтримки активної громадянської участі в управлінні справами суспільства.

Апробація результатів дослідження: Результати дослідження презентувалися на наукових конференціях та обговорювалися з колегами, що сприяло обміну думками та отриманню додаткового фахового відгуку. До апробації включалися такі заходи:

Участь у наукових конференціях: Результати дослідження були представлені на національних та міжнародних наукових конференціях, де отримали обговорення та відгуки від інших дослідників та експертів.

Семінари та дискусійні групи: Організовано спеціальні семінари та дискусійні групи з участю вчених, фахівців та представників громадськості для обговорення результатів дослідження та обміну думками.

Публікації у фахових виданнях: Результати були опубліковані у фахових наукових журналах та збірниках статей, що дозволило їхню перевірку та рецензування пір перед публікацією.

Вебінари та презентації: Здобуті знання були представлені у вигляді вебінарів та презентацій для більш широкої аудиторії, включаючи представників владних структур, громадянського суспільства та студентів.

В результаті апробації отримані відгуки та рекомендації були враховані для подальшого вдосконалення дослідження та його результатів. Такий процес апробації сприяє підвищенню достовірності та актуальності дослідження і допомагає розширити його вплив на суспільство та політику.

Структура та обсяг роботи: Кваліфікаційна магістерська робота складається з вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел літератури та додатків. Загальний обсяг роботи становить [вказати обсяг] сторінок.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ПУБЛІЧНОГО І ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

1.1. Основні поняття та принципи публічного управління

Теоретико-методологічні засади державного управління як дисципліни, науки, наукового напрямку. Отримані теоретичні та методологічні основи державного управління ґрунтуються на морфогенетичному підході до аналізу саморегуляції соціальних систем. Вивчаються форма та структура соціальних систем будь-якого об'єкту. Наступний метод є дуже фундаментальним для аналізу державного управління у контексті саморегулювання соціальних систем. Синергетичні методи: використовуються для аналізу державного управління як нелінійної системи. Порівняльно-історичний метод: дозволяє аналізувати різні форми державного управління як саморегулювання соціальних систем з дисипативною структурою. Динаміка адміністративної організації у часових координатах конкретної історичної епохи. Феноменологічний метод: дозволяє зрозуміти сутність феномену державного управління як складного явища, що розвивається в позитивних та негативних аспектах і прагне до вдосконалення. Системний метод: спрямований на визначення структури державного управління як динамічної системи, що сприяє саморозвитку соціальних систем та їх саморегулюванню. Діалектичний метод: дозволяє побачити розвиток управління у його взаємодії з оточенням та особистістю. Методи синергії та діалектики: дозволяють зрозуміти світ на основі принципів, методів та підходів аналізу соціальних систем з точки зору синергії та діалектики. Загальнонауковий метод: аналогія, аналіз, синтез та інше спрямований на філософське осмислення державного управління в системі саморегулювання соціальних систем. Структурно-логічне моделювання: за словесне пояснення концептуального підходу до формування та розвитку систем соціального управління. Метод порівняння: порівнює концептуально конкретні системи соціального управління, що ґрунтуються на різних теоретичних та методологічних засадах. (продовження списку методів) Це загальна інформація про те, як аналізувати державне управління з точки зору саморегулювання соціальних систем.

Управління суспільством як головне призначення публічного адміністрування – це звернення до пізнання механізмів самоорганізації складних еволюційних та зверхскладних систем у стані, далекому від рівноваги, коли загострюється їх чуттєвість до незначних флуктуацій на мікрорівні, які приводять до зміни поведінки всієї макросистеми. Руйнування динамічної рівноваги її структур і підсистем публічного адміністрування, вступ їх у «режим із загостренням», фазу кризи, в якій нестійкі структури піддаються швидкій дезінтеграції, приводять до зміни моделей адміністрування. Управління суспільством як головне призначення публічного адміністрування має дослідити: 1) теоретико-методологічні основи аналізу синергетичної парадигми; 2) зміни, які відбуваються в різних системах в умовах нестабільності; 3) дії механізму самоорганізації; 4) можливості соціального

управління і суперечлива сутність кризи; 5) ідеї про креативність хаосу, його конструктивність, направленість його просування до нової соціальної організації. Система публічного адміністрування – це різноманітність упорядкованих деяким відношенням чи зв'язаних певними ознаками елементів, які можуть представляти собою сукупність, для якої характерним є: функціональне призначення, що визначається принципом чи характером взаємозв'язку і взаємовідношення елементів; структура – будова, взаєморозташування її складових частин; потоки інформації; взаємозв'язки і взаємовідносини елементів системи. Публічне адміністрування – це процес впливу суб'єкта на об'єкт, направлений на упорядкування, збереження, руйнацію чи збереження системи об'єкта у відповідності з поставленими цілями. Управління як вид людської діяльності існує з тих пір, як виникла необхідність в сумісній діяльності людей. Кожна історична епоха вносить свої корективи у відношення суб'єкта управління, методи стимулювання, масштаби організації самого процесу, але тільки у ХХ столітті з'явилися і почали розвиватися наукові підходи до соціального управління. Публічне адміністрування в управлінні суспільством являє собою невід'ємну частину людського буття, без якого неможлива сумісна діяльність людей і суспільства в цілому. Ефективне публічне адміністрування є одним із основних факторів соціального прогресу. Управління суспільством як головне призначення публічного адміністрування слід оцінити як акумульовані і логічно упорядковані за певними правилами знання, які представляють собою систему принципів, методів і технологій управління, розроблених на основі інформації, отриманої як емпіричним шляхом, так і в результаті використання досягнень ряду конкретних наук. Часто теорію публічного адміністрування розділяють на два рівні: перший представлений теоріями соціального управління, які являють собою частину політико-економічних і соціально-філософських концепцій, що пояснюють механізм функціонування суспільства на різних історичних етапах; другий являє собою прикладну дисципліну, яка інтегрує в собі, з однієї сторони, фрагменти фундаментальних наукових теорій, в першу чергу математики, логіки, психології та інших, а з другої сторони – це сукупність практичних знань і навичок, які об'єднують достатньо багатоманітні об'єкти загальною задачею управління. Управління суспільством як головне призначення публічного адміністрування – це цілеспрямований вплив соціального суб'єкта на власну суспільну, колективну і групову життєдіяльність, що здійснюється як безпосередній (у формах самоуправління), так і через спеціально створені інститути (державу, партії, суспільні об'єднання, кооперативи, підприємства, союзи). Управління – невід'ємна властивість всіх організованих систем різної природи, що забезпечує їх самозбереження і саморозвиток. Публічне адміністрування представляє собою складний процес взаємодії двох сторін: тієї, хто управляє; і тієї, ким управляють, в яких важливу роль відіграють зворотні зв'язки. Публічне адміністрування може бути представлено як сукупність двох складових підсистем. Традиційна підсистема публічного адміністрування виходить із пріоритету прямих зв'язків, в якій мало уваги зверталось на взаємозв'язок цих двох підсистем, тобто процес управління розглядався як

односторонній процес, як жорстко управляючий вплив. Проте суспільство – це складна соціальна система, що володіє внутрішнім механізмом саморегулювання і саморозвитку. Сучасна парадигма публічного адміністрування заключається в розгляді процесу управління як суб'єкт – суб'єктного відношення, що передбачає взаємодію двох підсистем - тієї, хто управляє, і тієї, ким управляють, аналіз цих підсистем як відкритих систем, кожна із яких здатна адекватно реагувати на імпульси одна одної. В результаті публічне адміністрування набуває характеру співуправління; управління зверхскладними системами, що являють собою вплив на їх власний механізм саморегуляції і самоуправління з метою його оптимізації. Важливий аспект ефективного публічного адміністрування в управлінні суспільством – досягнення адекватності цих двох підсистем. Для реалізації цілей публічного адміністрування необхідно дотримання принципу необхідної різноманітності: різноманітність управляючої системи повинна бути не меншою, чим різноманітність системи, якою управляють. Процес публічного адміністрування включає в себе три основних компоненти: 1) управлінська свідомість – мисленнєве здійснення процесу управління; 2) управлінська діяльність, що представляє собою реалізацію цілей і задач соціального управління; 3) результат управлінської діяльності. Для публічного адміністрування необхідно виробляти вміння оцінювати соціальні наслідки передбачуваних управлінських рішень, що є соціальним нервом будь-якого управлінського впливу.

Закон синергії стверджує, що коли елементи утворюють систему, ціле може мати більш високий потенціал, ніж сума потенціалів окремих частин. Це означає, що коли елементи об'єднуються, вони можуть продемонструвати нові якості або ефективність, яку окремо вони не мають. Наприклад, коли люди працюють разом у команді, результат може бути більшим, ніж сума індивідуальних внесків.

Цей закон вказує на те, що властивості системи не зводяться тільки до властивостей її складових частин. Виникає так званий синергетичний ефект, коли об'єднання елементів створює нову якість системи в цілому. Нерозуміння цього може призвести до несправедливого висновку про поведінку системи, особливо в складних умовах.

Синергетичні ефекти можуть виникати через концентрацію ресурсів, упорядковані зв'язки, активізацію дій та інші аспекти. Врахування цього закону може бути ключовим для успішної роботи великих організацій, які спрямовані на оптимізацію своєї діяльності.

Закон необхідності посилення регулювання та управління соціальними процесами у контексті самоорганізації покликаний розглядати важливість

стимулювання та контролю соціальних явищ, які відбуваються самостійно в суспільстві. Це включає в себе дослідження і підтримку процесів, що відбуваються без зовнішнього втручання, та розвитку механізмів, які сприяють саморегуляції та розвитку спільноти.

Звідси беруть початок основи організації суспільства - самоорганізація. Це процес, коли суспільство, групи чи індивіди розвиваються та формуються без централізованого керівництва чи зовнішніх команд. Цей закон наголошує на необхідності управління соціальними процесами для підтримки та сприяння цьому самоорганізаційному руху.

У цьому контексті, важливо вдосконалювати системи регулювання та управління, щоб забезпечити більшу стабільність, ефективність та сприятливі умови для розвитку соціальних структур. Зокрема, це означає створення механізмів, які б підтримували, а не пригнічували процеси самоорганізації, визначали загальні цілі, але залишали простір для внутрішньої ініціативи та творчості в межах соціальних груп і спільнот. Це важливо для створення більш гнучких, адаптивних і ресурсозберігаючих систем управління, які могли б ефективно функціонувати в умовах зміни та невизначеності.

Отже, зміст закону необхідності управління соціальними процесами у контексті самоорганізації полягає у визнанні потреби вдосконалення систем регулювання, щоб сприяти та підтримувати процеси самоорганізації в суспільстві. Це передбачає посилення ролі управління, але не централізованого, а більш децентралізованого, що дозволить зберегти внутрішню самостійність різних груп та індивідів.

Для ефективного функціонування таких систем регулювання необхідно створити баланс між централізованим керівництвом, яке визначає загальні цілі та напрямки, і децентралізованим управлінням, що дає можливість гнучкого реагування на зміни та стимулює ініціативу в межах самоорганізованих груп.

Цей закон передбачає створення систем, які б підтримували соціальні процеси, створюючи сприятливі умови для їхнього розвитку та забезпечуючи стабільність, водночас залишаючи простір для творчості та внутрішньої самостійності. Це дає змогу уникнути застою та сприяє активному розвитку суспільства в умовах постійних змін та викликів.

Загальносистемні методологічні принципи самоорганізації в публічному адмініструванні передбачають певні фундаментальні принципи, які визначають та спрямовують цей процес:

1. Принцип децентралізації: Цей принцип покладає акцент на розподіл влади та відповідальності між різними рівнями управління. Це стимулює самостійність та ініціативу на місцях, що дозволяє краще відповідати потребам конкретних громад.

2. Принцип гнучкості та адаптивності: Система адміністрування повинна бути гнучкою та здатною адаптуватися до змін у соціальному середовищі, нових викликів та можливостей, забезпечуючи швидкий реагування на потреби громадян.

3. Принцип прозорості та відкритості: Система управління повинна бути відкритою для громадськості, забезпечуючи доступність інформації про рішення та процеси, що приймаються, тим самим збільшуючи довіру громадян до влади.

4. Принцип участі та партнерства: Залучення громадськості до процесу прийняття рішень та формування політик, співпраця між громадянами, громадськими організаціями та владними структурами для досягнення спільних цілей.

5. Принцип інновацій та постійного вдосконалення: Спрямованість на постійні зміни, використання новітніх підходів, технологій та методів для поліпшення якості послуг та ефективності управління.

6. Принцип системності та інтеграції: Розгляд адміністративних процесів як системи, де різні елементи взаємодіють та впливають один на одного. Це передбачає забезпечення взаємодії між різними структурами та департаментами для досягнення спільних цілей.

Ці принципи становлять фундаментальну основу для організації сучасних систем управління та дозволяють враховувати потреби громадян, забезпечуючи ефективність та адаптивність управління в сучасному соціальному середовищі.

1.2. Основні поняття та принципи державного управління

Державне управління - це система, яка забезпечує функціонування держави, регулює взаємодію між різними її складовими частинами та виконує завдання забезпечення ефективності, стабільності та розвитку суспільства. Основні поняття та принципи державного управління можна описати наступним чином:

1. Публічна політика: Це набір цілей, стратегій та рішень, які стосуються владних органів та спрямовані на вирішення проблем суспільства.

2. Принцип правової держави: Забезпечення дотримання законів та конституції, усунення будь-якої волі влади понад законом.

3. Демократія та громадянське суспільство: Заснована на принципах громадянської участі, управління в інтересах громадян та урахування їхніх прав і свобод.

4. Публічна адміністрація: Це система управління державою, включаючи органи влади, які відповідають за реалізацію політики та надання послуг громадянам.

5. Принцип прозорості та відкритості: Забезпечення доступу до інформації про діяльність влади для громадськості, відкритість процесів та рішень.

6. Професіоналізм та ефективність: Забезпечення компетентності та високої якості роботи державних службовців.

7. Державна стратегія: Розробка та виконання планів дій, які визначають цілі та шляхи досягнення розвитку суспільства на довгострокову перспективу.

8. Системність та інтеграція: Розгляд управлінських процесів як систем, взаємодія між якими сприяє досягненню загальних цілей.

9. Сталість і зміна: Баланс між збереженням стабільності та готовністю до змін, оновлення, що є ключовим управлінським аспектом.

Ці принципи та поняття виступають як основа для розвитку сучасних систем управління державою, забезпечуючи ефективність, відкритість та врахування потреб громадян у процесі управління.

Закони в контексті державного управління — це правові норми, які регулюють функціонування органів влади, взаємовідносини між ними та їхню взаємодію з громадянами. Основні закони, що визначають державне управління, зазвичай включають:

1. Конституція: Основний закон країни, який встановлює основні права і свободи громадян, принципи державного устрою, функції та повноваження органів влади.

2. Закони про публічну службу: Встановлюють правила, обов'язки та відповідальність державних службовців, регламентують їхню діяльність.

3. Закони про місцеве самоврядування: Регулюють організацію та діяльність органів місцевого самоврядування, визначають їхні повноваження.

4. Закони про публічні фінанси: Встановлюють порядок формування та використання бюджетних коштів, контроль за фінансовою діяльністю органів влади.

5. Закони про доступ до інформації: Регулюють право громадян на доступ до публічної інформації, забезпечують прозорість діяльності органів влади.

6. Закони про вибори та виборчі системи: Встановлюють правила проведення виборів, визначають порядок обрання та повноваження представників влади.

7. Закони про державні структури та органи влади: Регламентують структуру, функції та повноваження різних органів влади на різних рівнях.

Ці закони формують правову основу для організації, функціонування та взаємодії органів влади, забезпечують додержання конституційних принципів, прав та обов'язків громадян, а також визначають структуру та порядок функціонування системи управління в країні.

1.3 Взаємозв'язок публічного та державного управління: теоретичний аналіз

Взаємозв'язок між публічним та державним управлінням є ключовим для розуміння та ефективного функціонування системи управління в країні. Ось деякі теоретичні аспекти цього взаємозв'язку:

1. Поняття: Публічне управління охоплює управління в усіх сферах суспільного життя, включаючи господарську, соціальну, культурну сфери тощо. Державне управління фокусується на управлінні суспільними відносинами через державні структури, органи та служби.

2. Цілі та завдання: Державне управління здійснюється через державні органи та служби і спрямоване на забезпечення виконання конституційних завдань та владних функцій держави. Публічне управління включає також приватний сектор, громадські організації та інші недержавні структури для досягнення суспільних цілей.

3. Зв'язок та взаємодія: Публічне та державне управління часто взаємодіють для вирішення суспільних проблем. Державні органи використовують публічні ресурси та включають недержавний сектор для досягнення своїх цілей. Публічне управління може надавати експертну допомогу державним структурам у реалізації певних програм.

4. Роль та функції: Державне управління визначає та реалізує закони, політики та програми, які стосуються всього суспільства. Публічне управління включає більш широкий спектр учасників, таких як громадські організації, комерційні структури та інші, які теж здійснюють вплив на розвиток суспільства.

5. Ефективність та результативність: Спільна робота публічного та державного управління може сприяти досягненню більш ефективних та ефективних рішень у розв'язанні соціальних проблем, економічного зростання та розвитку.

Зв'язок між публічним та державним управлінням має ряд аспектів, що визначають його значення та вплив на суспільство:

1. Сфери впливу: Публічне управління охоплює всі сфери суспільного життя, включаючи організаційні структури, процеси прийняття рішень та реалізації стратегій. Державне управління, зазвичай, відноситься до сфери управління, що має прямий зв'язок з функціями влади та контролю.

2. Діяльність: Державне управління визначає структури влади, встановлює правила та регулює поведінку у різних сферах. Публічне управління включає більш широкий спектр діяльності, залучаючи також приватний та недержавний сектор для досягнення спільних цілей.

3. Координація та співпраця: Ефективне взаємодія публічного та державного управління може сприяти покращенню координації дій, забезпеченню більшої відкритості та взаєморозуміння між різними рівнями управління.

4. Стратегічне планування: Публічне управління може стати експертним допоміжним інструментом для державного управління у розробці стратегій та програм, які враховують потреби та думки громадськості, ділового середовища, а також активів громадянського суспільства.

5. Ефективність та інновації: Співпраця публічного та державного управління може сприяти впровадженню нових технологій, інноваційних підходів та кращих практик у сфері управління.

6. Демократія та відкритість: Співпраця цих двох сфер може підвищити рівень демократичності та відкритості процесів управління, дозволяючи громадськості більше впливати на прийняття рішень.

Розуміння та сприяння взаємодії між цими двома секторами управління стає ключовим у забезпеченні успішного та ефективного функціонування суспільства та держави в цілому.

РОЗДІЛ 2. СУЧАСНІ УЯВЛЕННЯ ПРО ВЗАЄМОДІЮ ПУБЛІЧНОГО І ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

2.1. Еволюція уявлень про публічне та державне управління

Еволюція уявлень про публічне та державне управління має свою історію та розвиток у два великі періоди: донауковий і науковий. Початкові форми упорядкування та організації спільної праці виникали в період первісно-общинного ладу, коли управління відбувалося спільно всією спільнотою. Лідери родів і племен виступали як керівництво у цих справах.

Приблизно за 9-7 тисяч років до нашої ери на Близькому Сході відбувся перехід від привласнювальної економіки до виробничої, що послужило основою для зародження менеджменту. В Стародавньому Єгипті вже тоді існував розвинений апарат державного управління та клас чиновників, які обслуговували його.

Сократ та Платон внесли свій внесок у розуміння управління. Сократ розглядав управління як особливу сферу діяльності та пропагував принцип універсальності управління. Платон спробував класифікувати форми державного управління і визначити функції органів управління.

Олександр Македонський активно розвивав теорію та практику управління військами у свій час. Історія управління поділяється на два великі періоди: донауковий і науковий. Науковий період складається з трьох етапів: індустріального, періоду систематизації та інформаційного.

Індустріальний період (1776-1856 рр.) відзначився великим внеском Адама Сміта, який не лише був представником класичної політичної економії, але й досліджував управління. Його аналіз форм поділу праці та обов'язків держави відіграв важливу роль у формуванні уявлень про державне управління. Роберт Оуен вніс значний вплив на сучасні наукові напрямки менеджменту, підкреслюючи гуманізацію управління виробництвом та необхідність покращення умов праці робітників.

Перший оберт у теорії та практиці управління пов'язаний із розвитком обчислювальної техніки. У 1833 році Чарльз Беббідж створив проект "аналітичної машини", яка визначила шлях до більш оперативних управлінських рішень.

Період систематизації (1856-1960 рр.) означав постійний розвиток науки про управління, з'явлення нових шкіл і напрямків, вдосконалення наукового апарату та поглядів дослідників.

Сутність того, що ми сьогодні розуміємо як менеджмент, зародилося під час промислової революції ХІХ століття. З появою фабрик і потребою у керівництві великими групами людей стало очевидним, що індивідуальні власники не можуть особисто контролювати всіх працівників. Це призвело до відбору та навчання кращих працівників для представництва інтересів власників. Ці люди стали першими менеджерами.

Інформаційний період, що триває з 1960-х років до сьогодні, відзначається розвитком "кількісної школи" управління, яка використовує математику і комп'ютери для вираження управлінських процесів. Ці методи дозволяють інтегрувати математичний аналіз і особисті рішення менеджерів у керуванні.

Також варто згадати "управлінські революції". Початок управлінської діяльності датується близько 4-5 тисяч років тому і співпадає з першою управлінською революцією.

Перша управлінська революція, що відбулася 4-5 тисяч років тому, відома як "релігійно-комерційна". Це сталося в епоху формування рабовласницьких держав на Давньому Сході. У давньому Шумері, Єгипті та Аккаді відбулася трансформація верхньої касті священників. З'явилася нова категорія людей, що поєднувала релігійні функції з торгівлею, діловим листуванням та комерційними операціями. Так утворився новий тип ділових осіб — не зовсім комерційний підприємець, але вже не тільки релігійний діяч, який займався комерційною діяльністю.

Під час управлінської діяльності священників виникла писемність як один з побічних результатів. У період першої управлінської революції управління сформувалося як знаряддя комерційної та релігійної діяльності, пізніше перетворившись на соціальний інститут та професійне заняття.

Друга управлінська революція відбулася близько через тисячу років після першої і пов'язана з правлінням вавилонського царя Хаммурапі (1792-1750 до н.е.). Під його часи Месопотамія та Ассирія були підпорядковані. Для керування такими великими територіями потрібна була ефективна адміністративна система на основі однакових законів, а не особистої волі чи кланових правил.

Знаменитий Закон Хаммурапі включав 285 законів, регулюючи різні сфери суспільства. Цей кодекс став цінною пам'яткою давнього права та відобразив розвиток управлінської думки.

Друга революція породила професійний управлінський клас, що займався керуванням державою, і розмежування функцій управління від церковної влади.

Суть цієї революції полягала в розвитку чисто світського управління, створенні формальних організацій та регулюванні відносин між людьми. Вона стала основою для формування лідерського стилю та методів мотивації. Цю революцію часто охарактеризовано як "світсько-адміністративну".

Третя управлінська революція, відома як "виробничо-будівельна", розпочалася приблизно через тисячу років після смерті Хаммурапі. Під час правління Навуходоносора II (605-562 до н.е.) відбувалося будівництво Вавилонської вежі та висячих садів, розвивалася система контролю за виробництвом у текстильних мануфактурах та зерносховищах. Цей період відзначався будівельною діяльністю, розробкою складних проектів та ефективними методами управління та контролю якості продукції.

Окрім Вавилону, значні досягнення в управлінських інноваціях спостерігалися в Стародавньому Римі. Наприклад, система територіального управління Діоклетіана (243-316 н.е.) та адміністративна ієрархія Римської католицької церкви, що використовувала принципи функціоналізму.

Третя управлінська революція стала періодом, коли виділилася група людей, що професійно займалися управлінням у сфері виробництва та будівництва.

Четверта управлінська революція майже співпадає в часі з великою індустріальною революцією XVIII-XIX століть, яка сприяла розвитку європейського капіталізму. Індустріальна революція суттєво вплинула на теорію та практику управління, розширивши фабричну систему та стимулюючи власників до віддалення від безпосередньої участі в бізнесі. Нова система власності сприяла розвитку промисловості та відокремленню управління від власності та сфери безпосереднього виробництва, що сприяло народженню професійного управління.

П'ята управлінська революція, відома як "бюрократична", виникла в кінці XIX і на початку XX століття. Вона була спрямована на впровадження теорії "раціональної бюрократії", що мала теоретичну базу у працях Макса Вебера, німецького соціолога. Ця теорія пропонувала замінити капіталіста менеджером і бюрократом – державним чиновником.

У цей період велике промислове виробництво почало активно розвиватися, утворювалися складні ієрархічні структури управління, впроваджувалися норми, стандарти, формалізувалися посадові обов'язки та відповідальність менеджерів.

Ця революція була пов'язана з поділом управлінської праці та відокремленням спеціалізованих груп управлінців, які мали визначені функції. Вона також відзначилася як початок формування та розвитку менеджменту як науки.

Історія розвитку менеджменту свідчить про велику кількість теорій, що описують різні погляди на управління. Кожен автор старається відобразити певні проблеми, щоб створити більш повне уявлення про менеджмент як науку. Тому різні підходи та школи наголошують на різних аспектах управління, адже на організацію впливає багато внутрішніх та зовнішніх факторів.

Загалом, історія менеджменту містить різноманітні школи та підходи, які спробували систематизувати та розібрати проблеми управління, кожен з них має свої особливості та внесок у розвиток цієї науки.

Відомі чотири найважливіших підходи, які дозволили виділити чотири школи управління, кожна з яких базується на своїх позиціях і поглядах: • • підхід з погляду наукового управління - школа наукового управління; • • адміністративний підхід - класична (адміністративна) школа в управлінні; • • підхід з погляду людських відносин і науки про поведінку - школа психології і людських відносин; • • підхід з погляду кількісних методів - школа науки управління (кількісна). Зазначені школи управління отримали свій розвиток в першій половині XX ст. Кожна школа прагнула знайти найбільш ефективні інструменти і методи для досягнення цілей організації. Але розвиток науки і практики управління давало

нову інформацію про фактори, неврахованих попередніми школами. Всі вищевказані школи внесли значний внесок у розвиток науки управління. Розглянемо послідовно концепції цих шкіл, починаючи зі школи наукового

управління. Прихильники даної школи прагнули довести, що управляти можна "науково", спираючись на економічний, технічний і соціальний експеримент, а також на науковий аналіз явищ і фактів управлінського процесу і їх узагальнення. Цей метод вперше був застосований до окремо взятому підприємству американським інженером Фредерік Тейлор (1856-1915), якого і вважають основоположником наукового управління виробництвом. Тейлор розробив принципи наукового управління (рис. 1.4). Метою Тейлора було створення системи наукової організації праці (НОТ), що базується на основі експериментальних даних і аналізі процесів фізичної праці і сто організації.

Рис. 1.4. Принципи наукового управління Тейлора

Метод дослідження Тейлора полягає в розчленуванні процесу фізичної праці і сто організації на складові частини і наступному аналізі цих частин. Зокрема, Тейлор розділив процес організації на наступні елементи: встановлення мети діяльності підприємства в цілому і для кожного працівника окремо; вибір засобів діяльності та їх застосування на основі заздалегідь складеного плану; контроль за результатами діяльності. Мета наукової організації праці на підприємстві - виробництво з найменшою витратою ресурсів (трудових, матеріальних і грошових) при досягненні максимальних результатів. Шлях досягнення цієї мети - раціоналізація всіх елементів виробництва: живої праці робітників, засобів праці (обладнання, машин, агрегатів, виробничих площ) і предметів праці (сировини, матеріалів, палива, енергії). Головну увагу Тейлор приділяв підвищенню продуктивності праці. Основним положенням концепції Тейлора є необхідність встановлення робітникові науково обгрунтованого денного завдання і методів його виконання. Він вважав, що керуючі не знають потенційних можливостей робочого і встановлюють норми виробітку "на око". Тейлор на основі проведених експериментів з вивчення прийомів і рухів працівників, проведення замірів часу виконання окремих елементів і операцій встановлював науково обгрунтовані норми. Величина норми визначалася для кращих робітників, що досягають найвищої продуктивності праці. Робітники, які не бажають напружено працювати, підлягали звільненню. Таким чином, Тейлор

орієнтувався на індивідуальні якості робітників. Він вважав, що нагляд за робітниками повинен здійснюватися на кожній фазі виробництва. Головна мета розроблених методів полягала в тому, щоб будь-якими способами домагатися зростання продуктивності праці робітників. Щоб зацікавити робітників у виконанні і перевиконанні встановлених норм, Тейлор удосконалював систему оплати праці. Вона прийняла строго індивідуальний, диференційований характер залежно від виконання встановлених норм. Рушійною силою зростання продуктивності праці та її оплати Тейлор вважав особисту зацікавленість.

- Велика увага в системі Тейлора приділялося нормальному обслуговуванню робочих місць (інструментом, пристроями та ін.) На майстрів покладалася обов'язок своєчасного забезпечення робочих всім необхідним для ефективної роботи, навчання робітників, видачі завдань на день вперед і т.д. Створюючи свою систему, Тейлор не обмежувався тільки питаннями раціоналізації праці робітників. Значну увагу Тейлор приділяв кращому використанню виробничих фондів підприємства: правильному вибору обладнання для виконання певної роботи, догляду за устаткуванням, підготовці до роботи інструменту і своєчасному забезпеченню їм робочих місць. Вимога раціоналізації поширювалася також і на планування підприємства і цехів. Це стосувалося раціонального розміщення обладнання і робочих місць, вибору найбільш оптимальних шляхів переміщення матеріалів усередині підприємства, тобто по найкоротших маршрутах і з найменшою витратою часу і коштів. Система Тейлора передбачала не тільки шляхи раціоналізації кожного елемента виробництва в окремо, але і визначала найбільш доцільне їх взаємодія. Функції здійснення взаємодії елементів виробництва були покладені на планово-розподільний бюро підприємства, якому в системі Тейлора приділялося центральне місце. Велика увага також приділялася організації обліку та звітності на підприємстві. Згідно системі Тейлора для керівництва всім підприємством передбачався штат майстрів. Частина цього штага закріплювалася за розподільчим бюро і здійснювала зв'язку з робітниками, встановлювала розцінки, спостерігала за загальним порядком. Інша частина штату майстрів спостерігала за точним виконанням вказівок розподільного бюро: інспектор; майстер з ремонту; майстер, який встановлює темп роботи; бригадир. В основі концепції Тейлора лежало поділ праці на дві складові: праця виконавський і праця розпорядницьких. Важливим внеском Тейлора було визнання того, що робота з управління - це певна спеціальність. Таким чином, можна виділити основні положення концепції Тейлора:
 - • визнання менеджменту самостійним видом діяльності, основною функцією якого стає раціоналізація виробництва;
 - • розчленування процесу виробництва і трудових операцій на окремі елементи і виявлення діапазону витрат часу на їх виконання, що дозволяє здійснювати їх нормування;
 - • планування на основі норм робочих завдань; виконання функцій планування спеціальними підрозділами, визначальними послідовність, час, терміни виконання робіт;
 - • збільшення продуктивності праці за допомогою більш високих заробітків;
 - • підбір працівників відповідно до фізіологічними і психологічними вимогами та їх навчання.
 Тейлором були сформульовані два основні завдання менеджменту.
 - 1. Забезпечення найбільшого процвітання

підприємця, що передбачало не тільки отримання високих дивідендів на вкладений капітал, а й подальший розвиток бізнесу; • 2. Підвищення добробуту кожного працівника, що передбачає не тільки високу заробітну плату відповідно до витраченими зусиллями, а й розвиток в кожному працівника того потенціалу, який закладений в ньому самою природою.

Концепція "економічної людини", яку використовував Фредерік Тейлор, покладала основу для його системи управління. Його переконання полягало у тому, що потреби людини стимулюють її до праці, тож за допомогою системи оплати можна досягти максимальної продуктивності працівників.

Гаррінгтон Емерсон розробив дванадцять принципів продуктивності праці, які включають різні аспекти організації роботи і управління персоналом. Деякі з цих принципів включають:

1. **Чіткі цілі або ідеали:** як передумова ефективної роботи.
2. **Здоровий глузд:** у всякій роботі.
3. **Кваліфікована рада і консультації:** як важливий компонент для вдосконалення управління в організації.
4. **Суворі дисципліна і точний облік:** на основі стандартних інструкцій і винагород.
5. **Справедливе ставлення до персоналу:** через адекватну оплату, підвищення кваліфікації та поліпшення умов праці.
6. **Регулярний і точний облік:** як важлива частина управління.
7. **Регулювання виробництва:** як невід'ємна частина діяльності організації.
8. **Планування робіт та нормування операцій:** для ефективного виконання завдань.
9. **Нормалізація умов праці** для підвищення продуктивності.
10. **Наявність розроблених інструкцій і стандартів у письмовому вигляді.**
11. **Раціональна система оплати праці** за підвищення продуктивності.

Ці принципи створювали основу для організації робочих процесів і сприяли зростанню продуктивності праці шляхом раціоналізації управління та умов праці. Особлива увага приділялася стимулюванню працівників через ідеали та умови, які сприяли більш високій продуктивності.

Генрі Форд продовжив ідеї Тейлора в організації виробництва та розвитку автомобільної галузі. Основні принципи, які він заложив у своїй системі виробництва, відображають його віру в продуктивність та постійний пошук удосконалень. Деякі з цих принципів включають:

1. **Переосмислення невдач як шансу для вдосконалення:** Розглядання невдач як можливості почати роботу знову, враховуючи попередні помилки, для кращого результату.

2. **Співзмагання та етика конкуренції:** Підкреслення важливості конкуренції, проте без шкоди справі або іншим учасникам ринку.

3. **Прибуток і користь для споживачів:** Визнання важливості прибутку, але через створення продуктів, які приносять користь споживачам.

4. **Розумне виробництво та продаж:** Звернення до ефективного виробництва без значних переplat, але з удосконаленням продукту.

Форд також зробив великий крок у напрямку автоматизації виробництва, замінивши ручну працю машинами. Його система організації виробництва була спрямована на створення потокового виробництва, що дозволило підвищити продуктивність праці за рахунок автоматизованих ліній, де сам робітник пристосовується до швидкості руху конвеєра. Це сприяло покращенню продуктивності без постійного втручання майстра.

Ідея Генрі Форда полягала в оптимізації виробництва та робочих процесів. Він спростив виробництво автомобілів, впровадивши поточкову лінію, на якій робітники виконували певні завдання на кожному етапі монтажу. Це дозволило підвищити продуктивність завдяки стандартизації процесів і робітних операцій.

Форд не лише вдосконалив виробництво, але й впровадив систему збільшення заробітної плати своїм робітникам. Він скоротив робочий день з 9 до 8 годин, при цьому збільшивши заробітну плату до рівня, який був вищий від середнього для того часу. Це стало відомим як "подвійна зміна" і принесло значні соціальні та економічні вигоди для робітників.

Однак цей підхід Форда також мав свої критики. Деякі звинувачували його в недоліках стосовно креативності, адже завдяки стандартизації та повторюваним операціям працівники втрачали можливість самовираження в процесі виробництва. Також відомо, що Форд мав конфлікти зі своїми працівниками через погляди на соціальні питання та їх організаційні права.

Необхідно також зазначити, що усе життя Форд був відданий ідеї вдосконалення виробництва та поліпшення якості життя робітників і споживачів. Його вплив на промисловість та уявлення про організацію виробництва залишився значним у світовій економічній історії.

Справді, впровадження конвеєрної системи масового виробництва Генрі Форда принесло як ефективність у виробництві, так і деякі проблеми для робітників. Конвеєрні лінії сприяли підвищенню продуктивності завдяки оптимізації процесів, але вони також привели до монотонності і рутинності роботи. Робітники ставали частиною машинного процесу, де кожен виконував повторювані дії, що призводило до фізичного та психологічного виснаження.

Хоча методи, розроблені Фордом, змінили промисловість та спосіб виробництва автомобілів, їх вплив не обмежився лише автомобільною галуззю. Концепція масового виробництва вплинула на багато інших сфер економіки, дозволяючи швидше виготовляти та постачати продукцію великими обсягами.

Загалом, технічні інновації Форда змінили промисловий ландшафт, але одночасно створили виклики для умов праці та спричинили появу питань про якість життя робітників у цій новій формі виробництва.

2.2. Аналіз сучасних підходів до взаємодії публічного і державного управління

Важливим аспектом є поступове вдосконалення адміністративної моделі в Україні, особливо в умовах глобалізації та зміни цивілізаційного рівня.

Створення ефективних організацій та оптимізація діяльності органів виконавчої влади різних рівнів є необхідними умовами забезпечення ефективного державного управління.

Реформа місцевого самоврядування та створення самозабезпечених громад можуть зіграти важливу роль у забезпеченні вищого рівня відповідальності та дій на місцевому рівні.

Процес перерозподілу можливостей і повноважень відображає необхідність адаптації систем управління до сучасних викликів.

Реформа територіальної організації влади за економічними та соціальними принципами відображає необхідність адаптації до потреб та ефективного використання ресурсів.

Модернізація державних послуг та місцевого самоврядування безсумнівно впливає на якість державного управління та послуг, що надаються населенню.

Постійні можливості вдосконалення адміністративної системи України важливі для підтримки інновацій, підвищення ефективності та адаптації до середовища, яке постійно змінюється.

Олячові слова: публічне управління; тенденції публічного управління; європеїзація; децентралізація влади; концепції публічного управління.

Keywords: Europeanization, decentralization of power, public administration concepts, public governance trends, and public administration.

Однією з головних тенденцій є стрімка демократизація влади та партнерські підходи в процесах прийняття рішень.

Однією з головних тенденцій є стрімка демократизація влади та партнерські підходи в процесах прийняття рішень.

Це призвело до втрати індивідуальних повноважень адміністративними суб'єктами та збільшення участі громадськості в прийнятті рішень.

Крім того, адміністративна система України еволюціонує від бюрократичного патерналізму до активної участі представників місцевої громади та неурядових організацій.

В основному це пов'язано із застосуванням сучасних концепцій менеджменту, таких як «активна держава», «демократичне управління» та «нове публічне управління».

Примітки щодо реалізації цих концепцій передбачають посилення впливу громадянського суспільства на державне управління, від переоцінки до партнерства з публічною адміністрацією, залучення науковців, підприємців та представників громадського сектору до процесів націєтворення. Включає активну участь.

Це також ставить під сумнів необхідність застосування нових управлінських знань та спеціалізованої підготовки публічного менеджменту, оскільки брак сучасних управлінських знань є однією з найактуальніших проблем у сфері державного управління.

Таким чином, тенденції державного управління в Україні свідчать про перехід від централізованих до більш демократичних і представницьких форм управління, активну участь громадянського суспільства та нові підходи у процесі державотворення.

Тому в Україні відбуваються важливі зміни у сфері господарювання, зокрема переорієнтація фокусу зі збереження ресурсів на їх створення та використання, а також перегляд ролі держави як регулятора.

Тенденція до збільшення залежності від інформаційних ресурсів свідчить про перехід до нових форм впливу та підтримки в суспільстві.

Тут важливо наголосити на покращенні взаємодії державних інституцій із громадянами, а це означає надання якісних послуг та реформування адміністративно-територіального устрою.

Однак досі залишаються без відповіді питання щодо оновлення систем управління, особливо щодо співвідношення централізації та децентралізації.

Іншою тенденцією є зміщення уваги уряду з акценту на процесі на підвищення ефективності та прибутковості.

Сьогодні потреба у професійних менеджерах, які є висококваліфікованими, спритними та здатними швидко та ефективно реагувати на виклики управління, є першочерговою.

Це особливо важливо на тлі нинішньої соціальної кризи, спричиненої недостатньою кваліфікацією державних службовців.

Тому важливо зазначити, що тенденція державного управління в Україні спрямована на більшу відкритість та ефективність, з наголосом на створенні та використанні ресурсів та інформації для досягнення кращих результатів у суспільстві.

Метою управлінської діяльності є оптимізація процесів шляхом зменшення бюрократії та зміцнення горизонтальних зв'язків.

Залежно від сфери впливу та послуг державних службовців важливо враховувати економічні аспекти та якість послуг, що надаються.

У поєднанні зі зростаючими суспільними вимогами до діяльності держави існує можливість відмовитися від традиційних моделей управління на користь гнучких підходів, орієнтованих на ефективність.

Разом з цим зростатиме потреба у професійних адміністраторах, які застосовують нові концепції державного управління та демократичного врядування та надають якісні адміністративні послуги.

Сучасний менеджмент потребує не лише експертів з публічного менеджменту, а й менеджерів, аналітиків, бізнес-стратегів.

Системи професійного навчання, які не обмежуються одним сегментом, а охоплюють кілька сегментів, швидше за все, будуть успішними.

Тенденція зміни лідерських відносин відображається у переході від суворих ієрархічних структур до горизонтальних координаційних відносин і застосуванні теорії альянсу як форми організації та лідерства.

Роль координації стає більш важливою порівняно з субординацією, яка характеризується підвищенням інтересу до реорганізації та зростанням довіри між усіма учасниками управління.

Зміни також відбуваються у відносинах між централізацією та децентралізацією, із переходом від формальних структур до корпоративних зв'язків, організації та культури.

Корпоративне управління дає можливість досягти балансу інтересів між усіма залученими сторонами на основі контрактів, стандартів і цінностей.

Корпоратизація державного управління змінює всі аспекти та сприяє поведінці відповідно до узгоджених цінностей і стратегій, заснованих на повазі до контрактів і збереженні балансу між сторонами.

Відмінний момент у розвитку управління полягає в зміні його структури та природи взаємозв'язків між учасниками процесу. Замість

традиційної жорсткої ієрархії, де кожен рівень влади чітко підпорядковується вищому, спостерігається перехід до більш гнучких та горизонтальних форм співпраці. Така тенденція підтримується теорією альянсів, що в цілому орієнтована на спільність цілей та колективне прийняття рішень.

Однак, разом із цим, відбувається не лише перехід від субординації до Крім координації, зростає також роль переорієнтації.

Переорієнтація полягає в збалансуванні інтересів різних сторін на основі контрактів і правових механізмів, які віддають перевагу одним частинам громади над іншими.

Це створює основу для підвищення довіри між усіма, хто бере участь у процесі управління.

Ще одним важливим трендом є реформування співвідношення централізації та децентралізації.

Тут ми спостерігаємо перехід від традиційних формальних структур до більш гнучких та спільних моделей.

Корпоративне управління стає платформою для забезпечення балансу інтересів усіх зацікавлених сторін на основі погоджених угод і спільних цінностей.

Ці зміни покликані відобразити нові реалії бізнес-середовища, де гнучкість, довіра та загальна цілеспрямованість стають ключовими складовими успішного ведення бізнесу в сучасному світі.

«Процеси управління у сфері державного управління перебувають під впливом трансформації.

Основна увага приділяється плануванню, мотивації, координації, контролю та організації.

Відбувається перехід від управління до регулювання, включаючи дерегуляцію та саморегулювання.

» Події перетворюються на медіацію.

, додається саморегулювання та зовнішнє регулювання, а контроль поступово лібералізується.

Сучасне державне управління зосереджується на розподілі та ефективності ресурсів, а не лише на накопиченні ресурсів.

Перехід від управління програмними цілями до управління проектними програмними цілями передбачає розробку комплексу взаємодіючих проектів і програм для розвитку ключових підсистем на основі кризової готовності та сталого розвитку [джерело].

Крім того, діяльність органів влади відходить від закритих систем прийняття управлінських рішень у бік підвищення прозорості, підзвітності громадянському суспільству та вираження громадської думки в управлінні.

Висвітлено необхідність концептуально-стратегічної управлінської діяльності, яка враховує ціннісно-орієнтовані тенденції, які спрямовують увагу національних структур на підтримку добробуту людини та зміну відносин між керівниками та підлеглими.

Це означає більшу участь підлеглих в управлінських рішеннях і взаємодії, що базується на принципах теорії людського капіталу.

Наближається період активної взаємодії адміністрації з різними соціальними групами, і потрібні великі зусилля для налагодження співпраці та спілкування.

Фокус змістився з бізнес-рішень на соціальний діалог і спільні дії з громадянським суспільством.

» "Державне управління переживає серйозні зміни у своїй стратегії та підходах.

Планування, мотивація та координація стають більш важливими, а процеси регулювання та контролю вдосконалюються.

Менеджмент активно взаємодіє з суспільством; Зосередженість на вирішенні суспільних потреб підкреслює Ефективність і співпраця Також враховуються зміни у відносинах між начальниками і підлеглими, введення нових концепцій і підвищення залученості співробітників до прийняття управлінських рішень».

«Державне управління перебуває на шляху інтенсивної трансформації, щоб відновити та зміцнити систему управління для подолання кризи та стагнації.

Веберівська модель бюрократії, децентралізація, трисекторне партнерство, нові відомі концепції, такі як підхід, спрямовані на забезпечення балансу між ефективністю та суспільними інтересами. Сучасне державне управління дедалі більше розвивається від державного управління до складної комбінації організації та адміністрування, аналізу інформації, соціального забезпечення, управління комунікаціями з громадськістю.

Пошук нових теорій та загальних парадигм менеджменту стає дедалі активнішим важливе, та адаптація зарубіжного досвіду до національного характеру для успішного впровадження.

Потребує детального вивчення розвитку системи менеджменту'

На сьогоднішній день відомі такі концепції державного управління: модель раціональної бюрократії Вебера, системний підхід до управління, концепції децентралізації та соціального саморегулювання, трисекторне партнерство, влада.

«Публічне управління», яке акцентує увагу на лібералізації та розподілі, «належне врядування», прозорість і баланс між прибутками та «нове державне управління», яке наголошує на ефективності, результативності та електронному урядуванні.

Сучасне державне управління переходить від адміністративної ідеології до поєднання організаційного адміністрування, адміністрування аналізу інформації, адміністрування соціального забезпечення, державного адміністрування та адміністрування комунікацій.

Ми шукаємо загальну парадигму, яка стане ідейно-філософською основою сучасного менеджменту.

Впровадження зарубіжного досвіду в практику вітчизняного управління можливе за умови всебічного вивчення особливостей національного населення та врахування світового досвіду у цій сфері.

"Однією з ключових тенденцій у сучасних процесах трансформації публічного управління є активна європеїзація цієї сфери. Це виявляється через впровадження європейських стандартів у законодавстві, дотримання європейських норм у сфері державного управління та місцевого самоврядування, а також активне застосування антикорупційних практик.

У процесі цієї трансформації важливу роль відіграє європейський

досвід у практиці "належного врядування", а також польський досвід у сфері реформування місцевого самоврядування.

Однією з ключових змін є нова система підготовки кадрів у сфері державного управління. Вона базується на концепції людського капіталу, орієнтованому на практику навчання та лідерство, а також на встановленні чітких професійних компетенцій та моральних цінностей.

Цей процес трансформації також передбачає позитивні зміни у публічній адміністрації, зокрема, у формуванні ефективних органів управління на всіх рівнях, реформуванні місцевого самоврядування та збалансованому розподілі компетенцій між органами влади. Зростає увага до прозорості, відкритості та надання якісних адміністративних послуг населенню, що стає пріоритетним завданням у роботі органів публічної адміністрації."

Отже, основні тенденції у трансформації публічного управління наразі відображають схильність до європеїзації управлінських практик. Це проявляється через впровадження європейських законів, норм і стандартів державного управління та місцевого самоврядування, акцент на децентралізації та дерегуляції, застосування антикорупційних практик та елементів "доброго врядування".

Є явні позитивні тенденції у покращенні публічної адміністрації та організації діяльності управлінських органів на всіх рівнях – центральному, регіональному та місцевому. Це включає у себе реформування місцевого самоврядування, перерозподіл компетенцій між органами влади, модернізацію державної та місцевої служби для створення професійної та ефективної публічної служби.

Іншими позитивними напрямками є ефективна децентралізація влади, створення самодостатніх територіальних громад, територіальна організація влади з урахуванням економічних та соціальних аспектів, а також впровадження сучасних інформаційних технологій в управлінські процеси та запровадження електронного врядування.

Важливим етапом трансформації є покращення місцевого самоврядування та здатність об'єднаних територіальних громад самостійно вирішувати місцеві питання. Удосконалення нормативно-правової бази та зміни в структурі влади допомагають у формуванні ефективних адміністративних послуг для населення та забезпеченні гласності та відкритості у діяльності публічних органів.

Такий процес трансформації відображає не лише стрімке впровадження європейських стандартів, а й пошук нових напрямів у публічному управлінні, спрямованих на забезпечення прав та свобод громадян, розвиток якісних адміністративних послуг та підвищення якості взаємодії між публічними органами та громадськістю.

Важливий аспект розвитку публічного управління в Україні - децентралізація. Це передача владних повноважень з центру до місцевого самоврядування для вирішення місцевих питань. Але важливо не плутати децентралізацію із деконцентрацією влади, де повноваження лише перерозподіляються в межах вертикалі виконавчої влади. Децентралізація означає передачу права прийняття рішень між центральними та місцевими органами влади. Органи влади мають ефективно вирішувати питання на місцях, враховуючи інтереси громад.

Висновок і перспективи подальших досліджень показують, що потрібні зміни в управлінні, що відповідають сучасному світовому контексту. Ці зміни мають базуватися не лише на нових управлінських тенденціях, але й на урахуванні досвіду зарубіжних держав.

Майбутні напрямки вдосконалення адміністративної системи в Україні мають включати завершення адміністративної та адміністративної реформи, запровадження електронного адміністрування, завершення конституційних змін щодо децентралізації та передачу реальної влади органам місцевого самоврядування.

, а також реформування адміністративної системи з урахуванням зарубіжного досвіду та сучасних концепцій управління.

Батько адміністративної децентралізації є важливим напрямком розвитку державного управління в Україні.

Це означає передачу повноважень від центральної влади до місцевої влади з метою кращого вирішення місцевих проблем на місцевому рівні.

Проте важливо розрізнити децентралізацію влади та децентралізацію.

Адецентралізація влади передбачає передачу повноважень щодо прийняття рішень між центральними органами влади та органами місцевого самоврядування.

Органам місцевого самоврядування необхідно вирішувати проблеми місцевого значення з урахуванням власних інтересів.

На завершення аналізу важливо врахувати, що необхідність змін адміністративної системи в Україні має базуватися не лише на виявленні нових тенденцій управління, а й на комплексному аналізі досвіду функціонування державного управління.

Адміністрація інших країн.

Майбутнім напрямком удосконалення адміністративної системи в Україні має стати завершення реформ адміністративної та адміністративної сфери, запровадження електронного адміністрування в діяльності державних органів, завершення конституційних змін щодо децентралізації тощо.

Надати реальні повноваження органам місцевого самоврядування та переглянути адміністративну систему, враховуючи досвід інших країн, застосовуючи новітні концепції та тенденції управління, враховуючи цивілізаційні тенденції суспільного розвитку.

2.3. Міжнародний досвід у врахуванні взаємозв'язків публічного і державного управління

Для оцінки можливості впровадження такої адміністративної моделі та виявлення тенденцій розвитку цифрової трансформації українського суспільства необхідна система індикаторів та показників.

Ця система має базуватися на даних національних статистичних рахунків, результатах емпіричних досліджень ринків інформації, комунікацій і цифрових технологій, а також на рейтингових оцінках міжнародних організацій, таких як ООН, Європейський Союз і Світовий банк.

МСЕ, ОЕСР тощо.

Ключові кроки в цьому процесі включають розробку та офіційне затвердження методологій для моніторингу, аналізу та прогнозування цифрової трансформації в короткостроковій, середньостроковій і довгостроковій перспективі.

Крім того, необхідно виділити відповідні ресурси для надання інформації та аналітичної підтримки, а також встановити правила та вимоги до взаємодії з користувачем інформації.

Іншими словами, цифрова трансформація державних систем на всіх рівнях потребує систем інформаційно-аналітичного забезпечення.

Оптимальний підхід видається заснованим на порівняльному аналізі існуючих індикаторних моделей та визначенні оптимальних індикаторів, які враховують деталі розвитку цифрової економіки в Україні.

У міжнародній практиці для комплексної характеристики рівня розвитку цифрових суспільств використовуються композитні ІКТ-індикатори (Е-індикатори), які базуються на наборі ІКТ-індикаторів.

Він підходить для оцінки та порівняння рівня розвитку суспільств у цифровій сфері, дозволяє врахувати різні аспекти та показники цифрової трансформації в країні, а також надає напрямки подальших зусиль у цьому напрямку.

Ретельна інтеграція та координація джерел інформації підвищує надійність, точність і достовірність даних.

Створення єдиного інформаційного простору для державних органів, громадян, приватного сектору та державних установ є запорукою підвищення ефективності управління.

Реформи у сфері державного управління необхідні для подолання негативних тенденцій, які перешкоджають розвитку України в цифрову націю.

Вивчення адміністративних моделей різних країн дає можливість порівняти цифрові параметри національних органів влади вдома та за кордоном.

Це сприятиме наближенню державного управління України до передового світового досвіду.

Під моделлю управління розуміють систему уявлень щодо структури та функціонування систем державного управління, їх взаємодії з різними суб'єктами та адаптації до змін зовнішнього середовища.

До основних факторів, що впливають на цифровізацію державного управління в усьому світі, належать рівень економічного розвитку та реалізація соціальних проектів для забезпечення соціальної рівності та справедливості в цифровій економіці.

Модель цифрового уряду багато в чому залежить від типу економічних відносин.

Різні економічні моделі з різними відносинами між державою та ринком впливають на розвиток цифрової економіки в сучасних державах.

Щоб підвищити надійність, точність і достовірність даних, необхідно поєднувати різні джерела інформації та гарантувати, що

користувачам надається правильна інформація відповідно до їхніх вимог до якості.

Це включає в себе координацію зусиль різних відомств, відповідальних за вирішення цієї проблеми.

Побудова єдиного інформаційного простору, який об'єднує органи державної влади, громадян, приватний сектор та державні установи як рівноправних суб'єктів управління, є одним із важливих напрямів цифрового державного управління.

Такий підхід сприяє підвищенню адміністративної ефективності на всіх рівнях.

Для реформування адміністративної сфери та подолання негативних тенденцій розвитку України до цифрової держави реформи необхідні насамперед в адміністративній сфері.

Одним із основних шляхів вирішення цих проблем є вивчення адміністративних моделей, які реалізуються в різних країнах.

Це дає можливість порівнювати основні цифрові параметри вітчизняних та іноземних державних органів, сприяючи підвищенню рівня українського державного управління та наближенню його до найвищих світових стандартів.

Модель управління — це теоретично сконструйована система інтегрованих способів мислення про структуру та принципи функціонування систем державного управління та їх взаємодії з різними акторами у відповідь на зміни зовнішнього середовища.

Порівняльний аналіз адміністративних моделей у різних країнах показує, що системи та механізми державної влади в США, країнах Європи, Японії, Росії та ін.

У будь-якій моделі функціонування інститутів державного управління має забезпечувати необхідний для стабільного соціального розвитку нації рівень регулювання соціально-економічних процесів.

Характеристики цифрових моделей державного управління багато в чому пов'язані з характером економічних відносин.

Сьогодні у сфері цифрової економіки існує кілька економічних моделей з різними варіаціями державно-ринкових відносин.

Велика Британія та Канада є прикладами країн, які **запровадили** цифрові технології для модернізації **своїх державних систем**.

У Великій Британії запущено програму електронного урядування «E-Citizens, e-Business, e-Government».

Ця стратегія передбачає розвиток електронних послуг через Інтернет, мобільний зв'язок та інші канали зв'язку.

Це дозволило Великобританії стати лідером європейських країн у цьому напрямку.

Системи «електронного уряду» допомогли підвищити ефективність державних інституцій та забезпечити інформування населення.

У Канаді електронний уряд зробив можливим надавати послуги та взаємодіяти з громадянами та бізнесом через «електронні кіоски» або Інтернет.

Цей підхід популярний серед 95% канадців.

Уряд Канади наголошує, що електронні послуги доповнюють, а не замінюють традиційні методи спілкування.

Запровадження електронного уряду дозволило покращити співпрацю між урядами на федеральному та місцевому рівнях, забезпечивши відкритість для громадськості та дозволивши більш активну участь у громадських справах.

Україні було б корисно використати досвід Великої Британії та Канади для модернізації своєї системи управління.

Важливо розуміти, що цифрове управління — це не лише автоматизація існуючих процесів, але й революція в системах управління.

Це вимагає повної реструктуризації та використання цифрових платформ як основи.

Щоб досягти успіху, важливо враховувати особливості взаємодії учасників на цифрових платформах порівняно з традиційними моделями.

Аутсорсинг непродуктивних процесів також підвищує ефективність.

Електронне урядування – державне управління на основі електронних форм, використання інтегрованих інформаційних систем та забезпечення діалогу між громадянами та державою.

Це дозволяє громадянам більш активно брати участь у національній політиці, контролювати дії влади та сприяти розвитку громадянського суспільства.

Сполучене Королівство та Канада є важливими прикладами успішної модернізації державних систем відповідно до вимог цифрової економіки.

Велика Британія успішно реалізувала свою стратегію модернізації державного управління через програму електронного урядування «Електронне громадянство, електронний бізнес та електронний уряд».

Програма передбачала розвиток електронних послуг через Інтернет, мобільний зв'язок та інші канали.

Запровадження систем «електронного уряду» дозволило Великій Британії зайняти лідируючі позиції серед європейських країн у сфері цифрового управління.

Метою цієї програми було не лише інформування громадськості, а й підвищення результативності та ефективності діяльності державних органів в цілому.

Канада успішно впровадила електронний уряд, дозволивши надавати послуги та взаємодіяти з громадянами та підприємствами через «електронні кіоски» або Інтернет.

Такий вид послуг потребує 95% населення.

Крім того, електронний уряд забезпечує тісну співпрацю між федеральним урядом і місцевими органами влади, а також підвищує рівень відкритості та прозорості для громадськості, оскільки всі звіти та плани державних установ доступні на офіційних веб-сайтах.

Це сприяло більш активній участі громадян у управлінні державними справами та контролі за діяльністю держави, позитивно вплинуло на розвиток громадянського суспільства.

У контексті вітчизняного досвіду розвитку цифрового управління слід зазначити, що основною проблемою є правильне розуміння самої «цифрової системи управління».

Нова структура відображає суть інноваційного переосмислення систем управління, а не просто автоматизації існуючих процесів.

Це включає створення нових моделей на основі цифрових платформ.

Спосіб взаємодії учасників на платформі сильно відрізняється від традиційних бізнес-моделей.

Важливість аутсорсингу для оптимізації процесів також зростає.

Науковці визначають електронний уряд як «електронну форму державного управління, засновану на інтегрованій багаторівневій інформаційній системі, яка забезпечує взаємодію між секторами та інформаційну комунікацію між громадянами (організаціями) та державою».

Визначено.

Як показано на малюнку 1, інформаційно-комунікаційні технології виконують подвійну роль: вони відіграють роль електронного уряду, а також мають основні функції, які виходять за рамки простого інструменту.

У міру подальшого розвитку ці інструменти стануть більш важливими як критичні компоненти для виконання завдань управління.

Цей дуалізм визначає характер самого електронного урядування, яке стає головною метою змін з огляду на масштаб викликів, які стоять перед ним.

Відповідно до аналізу публікацій у цій галузі, цифрова платформа визначається як інтелектуальна структурна одиниця, яка керує кожним учасником або елементом більш загальної системи на основі вбудованих принципів.

Це не просто система бізнес-аналізу, це комплексна система інтелектуального управління.

Наприклад, модель мережевого управління має перевагу в скороченні ієрархічних рівнів управління та прискоренні роботи всіх

процесів у системі.

Ця цифрова платформа може відображати нові методи управління, спрямовані на більш гнучку, швидшу та ефективнішу взаємодію всередині системи.

Його розробка та використання в управлінні відображає стратегічний підхід до модернізації державного управління, спрямований на досягнення оптимальної ефективності та результативності в умовах цифрової ери.

РОЗДІЛ 3. МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В КОНТЕКСТІ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ПУБЛІЧНОГО ТА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

3.1. Особливості механізмів реалізації влади в контексті взаємодії публічного і державного управління

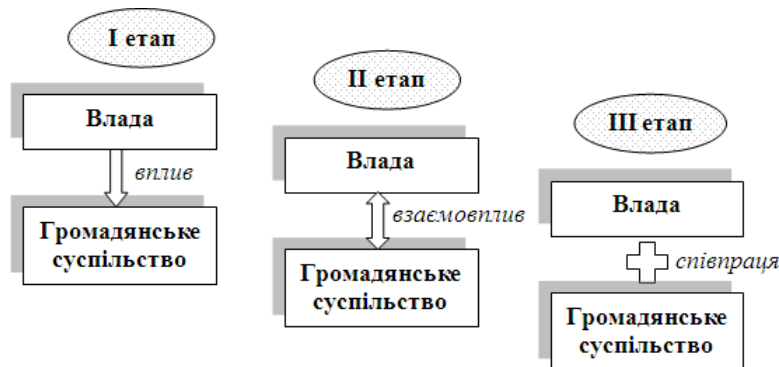

Рис. 1. Трансформація взаємовідносин між органами публічного управління та інститутами громадянського суспільства в умовах децентралізації ретій етап можна умовно вважати завершальним.

Рівень розвитку інститутів громадянського суспільства та їх кількість вже досягли своєї межі і вже здатні: 1) Діяти як активний агент реформ.

2) Впливати на діяльність органів державної влади різних рівнів.

3) Висловлювати вимоги, розвивати дискусію та приймати рішення від імені місцевих жителів.

4) Візьміть на себе відповідальність за добробут людей.

Отже, на третьому етапі адміністративна система збалансована, а влада співпрацює та взаємодіє з інститутами громадянського суспільства на всіх рівнях.

У майбутньому відбуватиметься процес вільного розвитку, більш залежний від місцевих особливостей, і свідома та політично активна участь у процесі управління та регулювання всіх сфер життя на місцевому рівні.

Мисливі громадяни будуть незамінними.

Досліджуючи вплив децентралізації влади на розвиток громадянського суспільства, науковці акцентують увагу на таких факторах: 1.

Посилення політичної активності в народі.

Оскільки органи місцевого самоврядування наближені до громади та мають з нею прямиий контакт, вони мають більше можливостей для самовираження в політичній діяльності та підвищення рівня політичної та правової культури.

У результаті зростає кількість поінформованих громадян, які бажають стати справжніми учасниками впровадження змін у своїх громадах, а не сторонніми спостерігачами.

2.

Забезпечення застосування принципів відповідальності.

Логічне продовження попереднього елемента.

Завдяки наближеності до мешканців і підвищеному інтересу до управлінської діяльності органи місцевого самоврядування мають більше можливостей, ніж центральні органи влади, щоб зрозуміти потреби місцевих мешканців і якнайшвидше на них реагувати.

Наступний крок — повідомити спільноті про кроки для вирішення існуючих проблем.

Тому між владою та інститутами громадянського суспільства налагоджено стабільний контакт та забезпечено зворотний зв'язок.

Завдяки цьому фактору створюються умови для формування позитивного іміджу влади, яка готова вживати реальних заходів для вирішення суспільно важливих проблем.

3. Забезпечити легітимність громадських установ.

Цей фактор дуже суб'єктивний і тісно пов'язаний з людським фактором.

Для пересічного громадянина центральний уряд знаходиться далеко, і рішення та дії, прийняті на центральному рівні, не обов'язково мають прямий вплив на життя пересічного громадянина

Навпаки, органи місцевого самоврядування знаходяться поруч, і їх представників можна побачити, почути та вжити заходів, завдяки чому рішення приймаються більш ефективними та значущими.

Тому, якщо місцева влада має більше повноважень для вирішення проблем громади, місцеві жителі будуть більш лояльними до цієї влади.

1. Захист законних інтересів, прав і свобод громадян.

Органи місцевого самоврядування розглядаються як протизвага у відносинах між інститутами громадянського суспільства та центральним урядом.

Сильні та компетентні органи місцевого самоврядування можуть забезпечити баланс між національними та місцевими інтересами, зменшити тиск з боку центральної влади та підвищити рівень свободи для жителів.

Відносини між центром і периферією в умовах децентралізації будуються за принципом «стримувань і противаг», і жоден рівень не допускається до захоплення влади.

Крім того, існує також можливість забезпечення взаємного контролю, до якого підключені інститути громадянського суспільства, та забезпечення рівності відносин.

Ефективні органи місцевого самоврядування або органи місцевого самоврядування роблять уряди штатів більш орієнтованими на людей і зосередженими на суспільних інтересах.

У ситуації децентралізації влади буде створено систему чітких пріоритетів, у якій інтереси держави та інтереси особи, громади та суспільства загалом є взаємоузгодженими, рівноправними та узгодженими для забезпечення максимальної вигоди.

Ефективність і користь для якомога більшої групи учасників.

На основі аналізу провідного світового досвіду дослідники вважають, що рушійною силою розвитку громадянського суспільства є сильна місцева автономія, яка сприяє процесам національної демократизації та дозволяє громадянам мати власні права через законні засоби.

в Об'єднуйтеся та співпрацюйте для забезпечення соціальної, політичної та економічної стабільності цієї країни.

До ознак свідомої людини з активною громадською позицією відноситься бажання брати участь у громадському житті та створенні умов для поліпшення умов життя, отримання прибутків, забезпечення власних потреб тощо

Це включає **в себе готовність до співпраці.**

Активна громадянська позиція в першу чергу, але не виключно, досягається через участь в організаціях громадянського суспільства.

Такі громадяни свідомо витрачають свій час та енергію на загальне благо.

З одного боку, вони підтримують ті самі інститути громадянського суспільства, створюючи атмосферу солідарності, навчаючи та підвищуючи рівень освіти.

Крім того, співпраця допомагає інтегрувати цілі, втілювати ідеї та плідніше працювати над досягненням поставлених цілей.

А головне – допомагає знаходити точки, будувати соціальні стосунки, налагоджувати контакти та знаходити компроміси.

Як підкреслюють дослідники адміністративно-територіальної реформи в Україні, місцева автономія захищає інтереси широкого кола груп населення, зокрема інтереси окремих громадян, інтереси місцевих громад, загальні інтереси регіону.

Сукупність цих інтересів зрештою впливає на уряди і з часом стає основою для спільного напрямку в громадянському суспільстві, яке широко підтримує місцеву автономію.

Тому органи місцевого самоврядування своїми щоденними діями мають впливати на прояв громадської ініціативи, поширюючи демократію на місцевому рівні.

Логічно кажучи, можна стверджувати, що загальна сума зусиль щодо місцевої автономії по всій країні повинна призвести до розвитку демократії на національному рівні.

Принцип субсидіарності посідає центральне місце в процесі демократизації суспільства та децентралізації влади.

Загалом ефективність цього принципу можна пояснити взаємовідносинами між органами влади різних рівнів.

Тому функціональні можливості таких систем такі, що вищі органи влади повинні виконувати певні функції лише в тому випадку, якщо вони неможливі на нижчих рівнях.

Зрозуміло, що питання нижчого рівня вирішуються швидше, ефективніше та з мінімальними затратами ресурсів шляхом прямого контакту виконавців із представниками громадськості.

У таких ситуаціях найвищі рівні влади слід залучати лише тоді, коли недостатньо ресурсів або повноважень для вирішення певної проблеми.

Розуміння принципу субсидіарності можна також поширити на відносини з інститутами громадянського суспільства, групами людей, окремими громадянами тощо.

Тобто система взаємодії органів влади для вирішення суспільно важливих проблем, переважно на місцевому рівні, потребує включення державно зареєстрованих інститутів громадянського суспільства, яким можна делегувати частину своїх повноважень.

Водночас органи влади мають контрольні функції, спрямовані на те, щоб громадяни не могли скористатися наданими можливостями.

Кожен може скористатися цим, тому що: а) Громадяни можуть брати участь у вирішенні власних проблем, що покращує напрям.

б) Витрати часу, персоналу, матеріалів, фінансових та інших ресурсів зведені до мінімуму.

с) Це полегшує роботу в органах влади.

д) У практичних ситуаціях буде задіяно функціонування демократичних принципів.

Варто погодитися з дослідниками, що сьогодні громадянське суспільство може відігравати певну роль у запобіганні політичним кризам завдяки зменшенню кількості необґрунтованих та непродуманих адміністративних рішень.

І останнє, але не менш важливе, уникають політичних маніпуляцій, оскільки громадяни мають безпосередній контакт з урядовцями та можуть приймати власні рішення на основі конкретних дій, а не інформації, представленої в ЗМІ.

Громадяни опосередковано через легалізовані інституції мають можливість надавати інформацію з соціально-економічних та політичних питань представникам органів державної влади, що дозволяє їм у тісній співпраці швидко вирішувати питання.

Відносини в публічному просторі відбуваються за такими напрямками: 1) Національне – місцеве самоврядування.

2) Місцеве самоврядування – інститути громадянського суспільства.

3) Інститути громадянського суспільства – держава.

4) Держава-місцеве самоврядування-інститути громадянського суспільства (рис.

Взаємодія «1» є найпоширенішим і стандартизованим варіантом.

Державні органи та органи місцевого самоврядування знаходяться в постійному спілкуванні та завжди працюють разом для вирішення спільних проблем.

Крім того, через особливості національного законодавства не завжди можливо розрізнити, що має бути предметом прямої дії держави, а що має бути предметом місцевої автономії.

Частіше його вплив походить від державних інституцій, яким органи місцевого самоврядування формально не підпорядковуються, але через особливості здійснення своїх повноважень органи місцевого самоврядування діють у рамках загальнодержавних нормативно-правових актів, у разі необхідності також несуть відповідальність.

і підлягає управлінню.

Взаємодія «2» і взаємодія «3» знаходяться майже в однаковій позиції.

Інститути громадянського суспільства не піддаються впливу влади і в більшості випадків можуть діяти на власний розсуд.

Їхній вплив на місцеву автономію можна краще зрозуміти, дивлячись на близькість цих структур.

Однак ті ж ЗМІ можуть мати вплив і на національному рівні, швидко поширюючи інформацію по всій країні.

На самому низу знаходяться й державні органи, особливо політичного спрямування, які інколи можуть суттєво впливати на процес розробки, ухвалення та реалізації владних рішень.

Згодом ці групи перетворюються на політичні партії, які згодом можуть проникнути до обраних посадових осіб і впливати на політичний процес у державі зсередини.

Звичайно, такі органи вже будуть частиною інститутів громадянського суспільства, але вже розроблені плани дій і загальні цілі, ймовірно, зберігатимуться і в майбутньому.

Взаємодія «4» є ідеальним варіантом для розвитку події, оскільки вимагає тісної співпраці всіх учасників.

Оптимальні умови для розвитку такої взаємодії забезпечує децентралізація влади.

Таким чином, функціонування принципу комплементарності може бути забезпечено описаним вище способом.

Іншими словами, в умовах децентралізації інститути громадянського суспільства можуть об'єднатися у спільній роботі для захисту інтересів громадян та створення умов для їх реалізації.

Зрештою, у трикутнику «національний уряд, місцева автономія та інститути громадянського суспільства» будуть встановлені наступні

відносини, що дозволить забезпечити автономію та ефективність як місцевої автономії, так і громадянського суспільства.

При цьому зберігається готовність органів державної влади всіх рівнів для якнайшвидшого використання державних ресурсів для вирішення суспільних проблем та стабілізації політичної ситуації.

Крім того, створення таких взаємодій має заохочувати органи влади проводити відповідну національну політику та впроваджувати реформи, які є в інтересах суспільства для сприяння добробуту населення.

Варто зазначити, що, виходячи з тексту Закону про місцеве самоврядування України, який є однією з базових норм, що регулюють відносини у цій сфері, «місцеве самоврядування в Україні гарантується державою».

Варто.

Територіальна громада – це право і реальна здатність самостійно або під відповідальність органів місцевого самоврядування та посадових осіб вирішувати важливі регіональні проблеми в межах Конституції та законів України.

Це основне джерело влади в регіоні, а органи місцевого самоврядування та посадовці мають слугувати інструментами вирішення місцевих проблем.

Звичайно, органи місцевого самоврядування є більш формальними та легалізованими, ніж інші організації, але можливість створення власних державних органів з метою самостійного вирішення важливих місцевих проблем є цілком прийнятною.

Крім того, ці інституції можуть бути реальними представниками громади, оскільки владі набагато легше працювати з конкретними людьми чи конкретними організаціями, ніж із громадськістю в цілому.

Така діяльність буде більш ефективною, якщо в громаді є люди з достатньою обізнаністю та досвідом, які є соціально активними та спільними зусиллями покращують умови життя та вирішують існуючі проблеми.

Якщо не вистачає активних громадян або бракує продуктивної діяльності об'єднання, влада може сприяти процесу об'єднання.

Отже, Конституцією України передбачено, що органам місцевого самоврядування може бути дозволено об'єднання в автономні органи жителів (ОСМ) за територіальним принципом (сусідство) за наявності певної стихійності населення.

, вулиці, мікрорайони тощо).

Особливо важливо, щоб ці установи були наділені частиною владних повноважень і водночас забезпечені матеріальними та фінансовими ресурсами для виконання покладених на них завдань.

За наявності певного досвіду посадовці та народні обранці можуть забезпечити стабільну діяльність із задоволення базових потреб місцевих жителів та вирішення питань ЖКГ, комунальних послуг тощо.

Основними завданнями функції OSN є: 1) Створення умов для забезпечення процесів надання комунальних та інших послуг для задоволення побутових, соціальних та інших потреб місцевого населення.

2) Створити належні умови для забезпечення участі громадськості у вирішенні проблем на місцевому рівні (квартал, вулиця, квартал тощо).

3) Участь у реалізації місцевих програм економічного, соціального, культурного розвитку та покращення екологічного стану всієї громади чи окремих територій.

Об'єднання співвласників квартир має обмежені повноваження щодо вирішення важливих питань місцевого значення.

Їх діяльність насамперед спрямована на створення умов для надання муніципальних послуг та вирішення економічних і бюджетних проблем.

Водночас ОСББ можуть брати участь у державних допомогах та субсидіях соціально незахищеним верствам населення, а також у частковій компенсації витрат на капітальний ремонт будинку.

З початком реформи децентралізації в Україні влада зосередилася саме на стимулюванні місцевих жителів будувати ОСББ, щоб самостійно вирішувати місцеві економічні проблеми.

З іншого боку цієї тенденції було створено велику кількість організацій громадянського суспільства, які певною мірою активно займалися покращенням власних умов життя, а згодом розширили свою діяльність.

Там представники нерухомості можуть виступати перед органами влади від імені певної кількості громадян і реєструвати їхні потреби.

Логічним продовженням цього є участь у формуванні та реалізації рішень щодо енергоменеджменту.

Отже, можна сказати, що децентралізація влади в Україні дала поштовх для розвитку ОСН та ОСББ.

ОСН та ОСББ можуть бути систематично інтегровані в діяльність органів державної влади (переважно органів місцевого самоврядування) для загального покращення умов існування.умови.

Насправді є лише дві передумови для посилення процесу взаємодії.

1) Наявність політичної волі та бажання в органів місцевого самоврядування.

2) Громадськість і прагнення докласти власних зусиль для вирішення нагальних національних і соціокультурних проблем.

На жаль, сьогодні такої діяльності в Україні бракує.

Для цього є кілька можливих причин (рис.

3).

Рис. 3. Причини повільного розвитку громадянського суспільства в Україні

Загалом **різноманітність** інститутів громадянського суспільства в Україні за останні роки є дуже великою, і, природно, вони мають представляти **інтереси** значної кількості населення.

Певною мірою це **пов'язано** як з **останніми суспільно-політичними** подіями в Україні, так і з проведенням **ряду реформ**, однією з **найважливіших** з яких можна назвати децентралізацію влади.

Проте найважливішою характеристикою інститутів громадянського суспільства має бути **їхня активність та ефективність** у соціально-економічному, **політичному та культурному** житті країни.

Результати досліджень та перспективи подальших досліджень у цьому напрямку.

Нещодавні реформи децентралізації, здійснені в Україні, є не першими спробами змінити **адміністративно-територіальний устрій та вирішити протиріччя** у взаємодії влади різних рівнів.

Однак спеціалісти позитивно кваліфікують перетворення, до яких призвела децентралізація влади на цьому етапі.

На відміну від попередніх спроб, цього разу в Україні спромоглися зсунути з місця це питання та провести реальні перетворення.

Це особливо важливо для розвитку громадянського суспільства, тому що: 1) значна частина повноважень, а отже і фінансів зводиться до рівня органів місцевого самоврядування, що значно пришвидшить процес вирішення нагальних проблем. проблема; 2) громадяни не тільки мають можливість, а й мають певні стимули створювати організації для захисту своїх прав та інтересів, підвищення рівня добробуту тощо; 3) інституції громадянського суспільства зміцнилися завдяки широким публічним кампаніям та тісний зв'язок між органами місцевого самоврядування та

громадськістю Мотивація до розвитку, започаткування діяльності та налагодження співпраці з владою; в умовах глобальної трансформації органи державної влади починають розширювати свою діяльність взаємодії з громадянами, підвищуючи прозорість та відкритість; 1) Створюється все більше умов для забезпечення підзвітності та контролю владних структур перед суспільством.

У подальшому розвитку теми дослідження варто звернути увагу на питання, яким чином в умовах децентралізації в Україні органи державної влади мають співпрацювати з інститутами громадянського суспільства для підвищення рівня політико-правової освіти населення.

Заслугує на увагу і тема підвищення відповідальності органів влади та громадян, оскільки для того, щоб впливати на процес прийняття та прийняття управлінських рішень, їм потрібен не лише певний, а й достатній рівень обізнаності. відповідальність.

3.2. Урахування взаємозв'язку публічного та державного управління у сучасній практиці управління

Розглядаючи відносини між публічною та державною адміністрацією в сучасній практиці управління та переглядаючи зміст і спрямованість адміністративної реформи з точки зору подальшого вдосконалення демократії та розвитку верховенства права, глобалізація обумовлена фундаментальними змінами у світі .

Це відбувається на початку ХХІ століття, особливо зі зміною характеру та ролі держави в суспільстві, розвитком інформаційних технологій, невдоволенням населення досить жорсткою бюрократичною формою державного управління.

Державне управління 20 століття.

Будучи складовою частиною політології, вона є незалежною від предметних галузей і підходів, що виробляються в менеджменті (загальному менеджменті).

У практиці науки та менеджменту в країні та за кордоном питання взаємовідносин бізнесу, держави та суспільства завжди було одним із найактуальніших.

Початок 21 століття.

Стало очевидним, що сфери та інтереси економіки та політики, політики та суспільства, ринків та суспільства дедалі більше розмежовуються.

Подібні тенденції виникли в економіці, політології, соціальних і гуманітарних науках, а також відобразилися на підходах до державного управління.

Вітчизняні та зарубіжні вчені Т.

Берзель, В.

Біанкі, Ю.

А.
 Бризгунова, Г.
 Кастельс, Кисільова, А.
 Колодій, І.
 Малковська, Г.
 Патнем, Р.
 Роуз, А.
 Розенбаум, А.
 Субков, Л.
 Сморгунов, Ю.
 Хабермас, Ю.
 Як Шаров.

Публічне управління стоїть у призмі щонайменше трьох глобальних підходів до оцінки перспектив розвитку державного управління.

о Ліберальний ринок.

Новий менеджмент, сформульований у концептуальній моделі оновленого менеджменту, базується на «аполітичній» ринковій моделі, де громадськість виступає як споживач або клієнт.

о Ліберальний комунітар.

Розвинена в концепції «політичних мереж», вона базується на розвитку структурних (договірних) відносин між державою та політичними інститутами суспільства, а також визнає рівність громадян та інші форми рівності.

Тема мережі.

о Демократичне громадянство, засноване на спеціальному «прийнятливому» (або «чутливому») уряді, спрямованому на обслуговування громадян, а не клієнтів або споживачів (в останньому напрямку існує «управління за участю», « У межах У рамках кожного підходу сфери міждисциплінарного співробітництва формуються особливим чином, що характеризується відмінною «тріадою», наприклад: о «Нова економіка – новий менеджмент – нове державне управління»; о «Політика та політичні мережі – інституційні Аналіз - автономна мережева структура та управління комунікаціями»; о "Теорія громадянського суспільства та демократії участі - соціальне управління"; - Принципи автономії та субсидіарності в сучасному менеджменті".

Реформа державного управління почалася в Європі в 1980-х роках 20-го століття і була викликана необхідністю підвищення ефективності держави.

Національна держава є символом політичної історії всього ХХ століття.

Вона почала стрімко втрачати економічну та політичну силу.

Процес послаблення національного суверенітету посилюється на початку нинішнього століття, коли світ увійшов у процес глобалізації, що супроводжувався інтернаціоналізацією не лише економіки, а й політичної та суспільної сфер, а також стрімким розвитком нових інформаційно-комунікаційних технологій.

«Комунікаційна революція» значною мірою визначає перехід від індустріального суспільства до інформаційного суспільства, заснованого на знаннях.

Явища, що виникли в розвинених індустріальних суспільствах, призвели до глибоких змін у державній владі, вплинувши на сфери державного функціонування, інституційну структуру, соціальну інфраструктуру, суверенітет, автономію та політичну легітимність.

У контексті глобалізації сучасні держави стикаються з низкою складних рішень і необхідністю розробки національної моделі, щоб узгодити історичні досягнення демократичних правових держав з новими підходами до адміністративної модернізації, які з них випливають.

з проблемою створення нової форми існування.

Вона отримала назву «ринкова модель» і в умовах глобалізації стає майже універсальною.

Зі зростанням важливості державного управління має бути забезпечено добробут суспільства та підвищена ефективність державного управління.

Кінець 90-х років 20 ст.

Ідея зміни парадигми національної моделі міцно вкоренилася в науковому циклі.

Окреслюється перехід від так званого «проактивного стану» (або «держави втручання», що активно вторгається в різні сфери діяльності і підпорядковує їх собі) до «регулятивного стану» з «розвитком» як центральним засобом.

«3 правил».

Держава, яка досі була виробником усіх товарів і послуг, за новою концепцією стає нейтральним регулятором ринкових процесів.

Завданням держави було заповнити дефіцит, спричинений ринком, на національному рівні.

Багато оперативних потреб сучасних суспільств – дуже фрагментованих і диференційованих – породили концепцію держави як «динамічного каталізатора», але вона аж ніяк не є захистом концепції «Це було» і означало бути.

Незважаючи на те, що це «мінімізація держави», багато функцій, визнаних державою, насамперед фінанси, а також традиційні функції, такі як заохочення та регулювання людських ресурсів, виробництво та розподіл товарів, а також надання послуг суспільству, функції також будуть стати домінуючим.

Усі ці зміни були спрямовані на подолання протиріч у взаємовідносинах держави і суспільства.

Це дало державі можливість «відтворити» себе на новій плюралістичній основі та пристосуватися до повного спектру приватних ситуацій суспільного життя.

«Оновлення» і «відкриття» «другого народження нації» відбувалося трьома основними шляхами.

о Шляхом передачі громадянському суспільству завдань публічних послуг, підпорядкованих державі.

о Шляхом дебюрократизації та раціоналізації управління та діяльності великих соціальних служб.

80-ті роки.

XX ст.

У США та Великій Британії домінуючою була концепція «мінімізації» держави.

У цей період у Східній Європі та Радянському Союзі відбувалася криза «націонал-соціалізму».

За цих обставин уряди західних країн взяли до уваги соціальні наслідки можливої економічної кризи та вживають заходів щодо «структурування суспільства» з метою підвищення прозорості та підзвітності уряду при одночасному посиленні участі громадськості.

Були прийняті певні заходи.

Нова концепція управління — це політичний процес, у якому влада більше не зосереджена в централізованих і потужних державних інституціях, а розподіляється в широкому діапазоні інституційних діапазонів, аж до національних і субнаціональних структур (місцевих і місцевих).

з'являється як вираз.

Численні групи приватного сектору, громадянське суспільство, його неурядові організації та самі люди беруть участь у цьому інтерактивному процесі, у якому влада виконує свої зобов'язання (і ніхто не звільняє нас від зобов'язань), межі між суспільством і приватним сектором завжди моделюються.

Уряд визнає інших учасників діалогу (так званих співрозмовників) і різних акторів, які визнають себе для самоствердження лише через центральну позицію (АКТОР - безпосередній учасник економічної діяльності, безпосередня участь в економічній діяльності).

може діяти лише шляхом обміну авторитет з іншими.

Ви можете скоригувати їх поведінку.

Обов'язки між ними завжди динамічно розподіляються та впливають одна на одну через побудову гібридних і мобільних мереж, які поєднують урядові, неурядові, державні та глобальні елементи.

Таким чином, концепція «нового менеджменту» відображає ефективніші та ефективніші способи управління націями та суспільством у все більш глобальному, невизначеному, інтерактивному та комунікативному світі.

На зламі століть вичерпалися традиційні форми громадської діяльності, засновані на жорсткому контролі, строгій ієрархії, централізації та дотаційному фінансуванні.

Це призвело до появи більш адаптованих моделей поведінки держави.

Держави стають все більш мобільними, у певному сенсі «усуваючи» та відмовляючись від частини своєї влади, діючи в мережах з партнерами.

Такі «хитрощі» дозволяють державам мобілізувати ресурси та досвід різних політичних та економічних суб'єктів на благо суспільства.

Він залучає різні «навички» активних акторів, здійснює спільні проекти та ділить відповідальність з іншими акторами за рішення, які виникають у спільному процесі взаємної адаптації.

Зрештою, цей процес здійснюється на користь кожної держави, її інституційного середовища та культури.

Перехід від «держав-захисниць» до «держав-партнерів» є розвитком, зумовленим необхідністю розробки нової державної політики.

Такий розвиток дає змогу унікально використовувати повноваження, які колись належали державі, забезпечуючи об'єктивну дію уряду в інтересах народу.

Цей соціальний розвиток змінився від «класової» держави, колись представленої класичною парламентською моделлю, типовою для більшості західноєвропейських країн, до так званої «рецептивної» держави, яка стала результатом політичних дебатів з дев'ятнадцятого століття дозволяють переходити до моделей.

А на початку 1980-х рр.

Політична проблема «сприйнятливої» моделі полягає в тому, щоб забезпечити підзвітність системи конкретним вимогам населення.

Тому основна орієнтація громадських організацій насамперед спрямована на людей, а основну філософію організації можна назвати «знизу вгору», тобто «невичерпна, безмежна зміна».

Звичайно, нову модель менеджменту можна розглядати як ідеальний тип у веберівському розумінні.

Такого «чистого вигляду» насправді не існує.

Однак, якщо ми звернемося до державного сектора, який представлений диверсифікацією сучасних моделей управління, ми виявимо різні елементи державного сектора, які функціонують і можуть

бути контрольовані відповідно до різних принципів вищезгаданого типу держави, тобто "ієрархічний» я можу.

або «сприйнятливий».

У «сприйнятливій» державі державна адміністрація розглядає громадян не лише як виборців, платників податків та споживачів, які обирають для себе певні послуги на основі наданої інформації.

За таких умов громадськість не є клієнтом, на якого можна впливати через канали комунікації.

У «сприйнятливій» державі громадяни розглядаються як активні члени суспільства, а державне управління відкрите для надання можливостей для участі, особливо шляхом посилення трансформаційного впливу, який входить у процес соціальних змін.

Державна політика дозволяє громадянам стати повноважними громадянами та брати участь як співвиробники у процесі виробництва.

У державному управлінні недостатньо просто посилити інформацію про конкретні заходи, вжиті державною адміністрацією; не можна забувати про формальне встановлення цілей та їх очікувану ефективність, що важливо для демократичної чутливості людей».

Необхідність взаємодії державного управління та громадськості базується як на обміні інформацією, так і на прямому та безпосередньому залученні громадськості до процесу «вироблення політики».

За цих обставин державна адміністрація функціонує як посередник або «модератор» між інтересами різних організацій, груп і громадян.

З 1980-х років на Заході існує думка, що застосування методів, розроблених у теорії управління, до державного управління може зміцнити суспільну соціальну теорію. У цьому контексті привертає увагу нова модель публічного управління, яку освоюють громадяни в процесі управлінської участі кожного в публічній політиці. Для західних суспільств надзвичайно важливо поєднувати ринкові механізми з цінностями суспільного суспільства. Справа в тому, що сучасна європейська державна модель, яка є основою політико-адміністративної організації Західної Європи, була створена на основі державного управління, заснованого на демократичних цінностях і верховенстві права. протягом усього 20 століття. - Період утвердження в Європі моделі «інтервенціоністської держави» - Не вщухають дискусії про структуру адміністративної системи, її зв'язок з політикою та економікою, але не про

основні поняття індивідуальної автономії та державної автономії. Верховенство права не ставилося під сумнів.

У західних парламентських демократіях адміністративна структура така, що виконавча влада, як правило, підпорядкована політичній владі.

Питання про взаємозв'язок державного управління та політики завжди є дуже складним, але поступово в цій дискусії перемиг дещо важливіше: Інформаційні та комунікаційні технології.

Адміністративні інституції, які набули особливих технічних можливостей, почали заявляти про більш активне входження в політичну сферу, але через зростаючу витонченість і складність державного управління вони втрачали контроль.

Трансформація державного устрою з метою зміни класичної форми інтервенціонізму (соціально-економічної системи, заснованої на втручанні урядів, політичних партій та організацій у функціонування суспільства) з регулятивними функціями та урізноманітнення традиційних форм.

Заохочення громадських дій і, зрештою, децентралізація влади, залишило свій відбиток на всіх відомих досі методах державного управління, і багато організаційних інструментів і програм, які становлять основу традиційного державного управління, сприяли справжньому обговоренню питань знищення та адміністративні питання.

Держава та засоби її реалізації.

Адміністративні структури були громіздкими та неефективними та були предметом інтенсивних дебатів у Європі та Америці протягом останніх двох десятиліть 20-го століття.

У цих дебатах брали участь чи не всі уряди Європи, незалежно від їх ідеологічного спрямування: ліберальні, християнсько-демократичні, консервативні, соціалістичні, соціал-демократичні, колегіальні.

Зростання адміністративної діяльності, від публічної та напівпублічної до приватної та анонімної, змусило владу відмовитися від традиційного ієрархічного контролю.

Здійснені реформи були зумовлені такими структурними причинами: о Рівень соціальних видатків держави та, як наслідок, збільшення видатків державного сектора.

Щодо складності функціональності пристрою керування.

о Зміна громадських очікувань і підвищення вимог.

о Нові тенденції, що призводять до трансформації державних структур у менш централізовані та більш гнучкі та прозорі структури влади.

реформи мали бути застосовані й до державного сектора.

Аналіз адміністративної реформи свідчить про три взаємодоповнюючі підходи з боку влади.

1) Уряди шукають способи звільнитися від своїх зобов'язань служити суспільству, поєднуючи ці послуги з державними ресурсами.

Третинний сектор передадуть на приватизацію.

2) Уряд шукає шляхи впровадження «політики раціоналізації», яка (більшою чи меншою мірою) призведе до підвищення продуктивності в управлінні державною службою.

3) Уряди цінують інновації та шукають шляхи запровадження нових способів управління державними справами.

У багатьох європейських країнах реформи представляють і являють собою певне зближення принципів.

Так, усі реформи передбачають певну децентралізацію та впровадження моделей теорії управління.

Усі реформи відстоюють модель громадянського суспільства, засновану на таких принципах, як продуктивність, ефективність, ефективність, контроль державних витрат, прозорість, посилення політичного та демократичного контролю та участь громадян.

Нинішня адміністративна структура зазнає змін, особливо тому, що на неї сильно впливають технології.

На адміністративну модернізацію сильно впливають інформаційно-комунікаційні технології.

У результаті «бюрократична організаційна парадигма» поступово веде до нової «постбюрократичної» організаційної парадигми, адаптованої до «третьої хвилі» А.

Тоффлера, де велике значення мають мобільність і маневреність.

Загальною тенденцією змін є поява нових організаційних моделей з органічними структурами, які постійно адаптуються до нових ситуацій, є інноваційними та чутливими до змін і мають децентралізоване, але мережеве прийняття рішень.

Ми прагнемо до водночас від усіх взаємодіючих підрозділів вимагається більша автономія та відповідальність.

Ці процеси включають зміни в інформаційних системах, системах контролю та моніторингу, а також розподіл повноважень і повноважень між керівниками та підлеглими.

Ієрархічний принцип, пов'язаний із концентрацією влади на вершині бюрократичної піраміди, поступово втрачає сенс.

Можна зробити висновок, що трансформація, яка зараз відбувається, змінює вигляд бюрократичної держави в бік того, що зараз називається «мережевим урядом» або електронним урядуванням.

Модернізація (або реформа) політичної влади та її інституційних структур відбувається повсюдно, що робить функціонування політичних мереж гострою та невідкладною потребою суспільства.

Новий підхід до державного управління, запроваджений у Європі протягом останніх двох десятиліть 20 століття.

На думку багатьох західних дослідників, в європейській історії залишилися два фундаментальні елементи: демократія та верховенство права.

У процесі реформ переважала ринкова логіка.

Ринкові цінності, такі як лібералізація та приватизація економічної та соціальної діяльності, делегування та передача повноважень, а також особлива адміністративна філософія, заснована на моделі управління приватним сектором, почали проникати як у соціальну, так і в державну сфери.

На початку XXI століття стало зрозуміло, що існує необхідність переглянути адміністративну реформу з точки зору подальшого вдосконалення демократії та розвитку верховенства права.

Тому в сучасний час існують різні перспективи розвитку в рамках усталених управлінських підходів.

Це відноситься до нового публічного менеджменту, управління оновленням, «менеджменту лідерства» та «управління за участю».

На перший погляд нова державна адміністрація видається неоліберальною та неоконсервативною, оскільки передбачає передачу адміністративної діяльності приватному сектору через механізм приватизації.

Він стрімко став популярним з 80-х до 90-х років.

У 20 столітті нове публічне управління практикувалося в багатьох країнах: Новій Зеландії, Австралії, Великобританії та багатьох країнах Європи, в тому числі скандинавських.

Без чітко визначеної теоретичної програми нове державне управління буде поєднанням ринкових механізмів та ідей і методів управління приватним сектором.

Основними завданнями адміністративної реформи є підвищення якості управління шляхом використання нової адміністрації, зменшення державних витрат і посилення відповідальності за «задоволеність споживачів».

Нове державне управління також було застосовано до інституційних реформ (через запровадження ринкових механізмів) у різних сферах суспільного життя.

Ентузіазм, з яким була прийнята нова концепція державного менеджменту, згас до кінця 1990-х років.

Тоді ж народилася ідея оновлення управління.

Ми вперше зіткнулися з, здавалося б, менш ліберальною концепцією «оновленого менеджменту» в процесі реформування державного апарату США на початку 1990-х років.

Запропонована модель окреслила реформи, пов'язані з новою роллю держави.

«Рух за реформи» прагнув покінчити з «адміністративною державою» та бюрократичним управлінням і створити «підприємницьку адміністрацію».

Ця концепція враховувала своєрідну еклектичну перспективу та поєднувала серію концепцій управління, спрямованих на досягнення нових якостей, особливо приватизаційні ідеї, розроблені новою адміністрацією.

Той факт, що це не передбачає приватизацію державних послуг чи функцій, тлумачився по-різному.

Окрім посилення підприємницької діяльності адміністративних установ, це має стати основним рушієм реформи.

Показово, що такого розрізнення між «новим менеджментом» і «сучасним менеджментом» не проводять американські письменники, для яких розвиток нового менеджменту був фактично результатом діяльності журналіста Д

Осборна і менеджера Т.

Осборна.розпочато з видання книги.

Починається з 1992 року.

Габлер.

Ми успадкували основну управлінську позицію, вирощену через «новий менеджмент» і «перероблений менеджмент» у концепції «лідерського менеджменту» та «управління за участю».

Сьогодні «менеджмент» шукає шляхи перетворення громадських організацій на більш схожі на приватні.

Таким чином, «вище керівництво» все частіше визначає громадськість як клієнта, надаючи їм можливість вибрати між державним і приватним секторами та шукати більш якісні державні послуги.

Управління за участю підкреслює, що державні установи працюють у політичному середовищі та підзвітні громадськості, а не клієнтам.

З цієї точки зору відповідна якість громадянства є фундаментальною ознакою відносин індивіда з політичною спільнотою.

На думку прихильників цієї позиції, суть терміну «клієнт» полягає в купівельній спроможності, а не в індивідуальних законних правах, відкриваючи двері до нерівності між індивідами.

Це призводить до феномену «виключення» окремих людей із таких спільнот, як нації.

З іншого боку, відповідні загальні права та обов'язки становлять суть громадянства та державності.

Термін «клієнт» викликає питання щодо політичної природи громадянства.

Коли громадянин висловлює свою думку чи обирає пріоритети дій у державному секторі, він має «голос», за допомогою якого він може взаємодіяти з державою та створювати ефективну та ініціативну. Ми створимо соціальний добробут для людей у формі Громадянин.

Задоволеність клієнта залежить від того чи іншого «постачальника послуг», оскільки для клієнта важливо лише його особисте щастя.

Форма спілкування в даному випадку невербальна, тобто простий «вихід» із невимогливої зони обслуговування.

Модель «управління за участю» була розроблена в Європі в 90-х роках.

XX століття було часом, коли урядам було важко виправдати свої дії, не покладаючись на розвиток суспільного життя.

Протягом цього періоду були зроблені пропозиції щодо модернізації адміністративної структури шляхом надання організації більш горизонтальної структури з метою покращення контакту між чиновниками та громадськістю в процесі прийняття рішень.

Зараз зростає інтерес до іншого типу виконавчого контролю, «рецептивного контролю», що збагачує теорії демократичного громадянства, які змінюють багато уявлень про «виконавчий контроль».

Уряди мають бути щедрими та чуйними на інтереси та потреби громадянського суспільства.

Такий уряд має мислити стратегічно, але діяти демократично, визнаючи важливість і цінність громадянського суспільства та державних послуг.

З «розумінням» і «толерантністю» влада повинна завжди пам'ятати і прагнути служити суспільству, з яким вона веде безпосередній діалог, і перш за все, людям.

Підкреслення «сенсорних» або «рецептивних» елементів управління означає, що нова трансформація державного управління є важливим кроком до відкриття державного управління для громадськості.

Модель «рецептивного управління» визнає суттєві відмінності між державним управлінням та управлінням бізнесом.

Добре державне управління, засноване на контролі та відповідальності, є важливим для виживання бюрократії.

Бюрократія з її унікальною моделлю самоорганізації є одним із найважливіших інструментів демократичних держав, що забезпечує рівність і зменшує асиметрію, яку вводять ринки.

Таким чином державне управління розглядається не тільки з точки зору його ефективності, але також з точки зору більш фундаментальних цінностей, які лежать «за межами» можливостей корпоративного управління.

Отже, – це законність і легітимність.

Сьогодні державні установи стикаються з викликами.

Вона полягає в продовженні тенденції вдосконалення управління шляхом розробки унікальної політики розвитку, що відповідає потребам громадян, та адаптації форм і методів роботи до потреб громадян і самих працівників.

Тепер європейцям зрозуміло, що державний сектор потребує нової філософії якості, навіть якщо її часто сприймають як фасад для приватного сектора.

Цей процес дуже складний і вимагає не тільки усвідомлення свободи, але й дипломатії та терпіння в управлінні організаціями, відходу від тяганини, деперсоналізації зовнішніх і внутрішніх відносин, централізації прийняття рішень, нових методів комунікації тощо.

Сьогодні західні дослідники наголошують на постійному розвитку кваліфікаційних рівнів не лише в сферах бізнесу, на які спрямовані програми МВА, але й у ширшому державному секторі, включаючи громадянське суспільство, держави, уряди та корпоративні інтереси.

Ідеї експертів у галузі курсів «Master of Public Administration» (МРА) мають серйозне теоретико-методологічне підґрунтя.

Сучасні ідеологи різних напрямків чітко виділяють загальну тенденцію до міждисциплінарного вивчення сучасних процесів, зосереджуючись на осі економіка-влада-суспільство-держава.

Як консерватори, так і ліберали все більше виступають за створення глобальної та універсальної системи прийняття політичних рішень на противагу «ринковому фундаменталізму» чи створенню багаторівневої системи контролю.

Формування «транснаціонального громадянського суспільства» на основі створення мереж між людьми та неурядовими організаціями для подолання запланованого «демократичного дефіциту».

Теоретики «комунікативного суспільства» вимагають логічних аргументів.

Зі зміною функцій і ролей влади ми встановлюємо тісний зв'язок між політикою та економікою, а також встановлюємо новий тренд у «виробництві публічного простору», що є однією з найважливіших функцій ЗМІ.

Проблеми наукового дослідження просто відображають суперечливі процеси в соціальній дійсності, такі як економіка і політика, суспільство і влада, влада і економіка.

Сьогодні взаємна вигода між бізнесом і громадськістю пронизана інформаційно-комунікаційними технологіями, які активно трансформують відносини між політичними акторами та економічними організаціями та громадськістю та новою публічною сферою.

Від якості та спроможності нової бюрократії залежить пошук ефективного вертикального та горизонтального контролю на різних рівнях, від наддержавного до місцевого.

Сьогодні параметри компетентності зосереджуються на різних, іноді незалежних полюсах суспільного життя, таких як політика, підприємництво та громадянство.

Але також зрозуміло, що політичні інтереси та підприємницька діяльність, вимоги громадян та політична участь, громадські ініціативи та інтерактивні мережі – тобто політика, бізнес та громадянське суспільство співіснують в єдиному просторі протягом тривалого часу.

Щодо відтворення бюрократії, то очевидно, що питання «якості бюрократії» не є питанням «спеціалізованих установ».

Для вирішення цієї проблеми сьогодні необхідно додати різні структури, які підкреслюють різні параметри «бюрократичної якості», враховуючи політичні, економічні, соціальні та інформаційні фактори.

Диверсифікація підготовки адміністративних експертів є першою умовою для подолання меж «корпоративної бюрократії» та «корпоративних мереж», доступ до яких стороннім особам заборонено.

Реформування української бюрократії все ще перебуває в зародковому стані.

Керівництво країни явно відстає від викликів глобалізації.

Тому на порядку денному стоїть питання «якості бюрократії» та підготовки «нової бюрократії».

Незважаючи на динамічний розвиток теорії державного управління, залишається багато невирішених наукових питань.

Раціональна ієрархія взаємовідносин у національній адміністративній системі.

розподіл повноважень між державою та автономними установами, ефективність та якість державного управління тощо.

Проте головною проблемою науки є адаптація світового досвіду, накопиченого теорією управління, до вітчизняних умов національного розвитку.

3.3. теоретичні основи публічного адміністрування

Словник ООН перекладає категорію «Адміністрація» шістьма мовами.

Українців серед них немає, а російською мовою вони пишуться «Государственное управление».

Це видання створено для забезпечення взаєморозуміння на міжнародному рівні, але, розглядаючи зміст цих понять, ми розуміємо, що ця тема заслуговує глибшого вивчення і що слово *Rublic* (публічний) Варто почати з аналізу навколишнього задіяні умови.

: Публічне право; громадський порядок; державне управління; публічні установи; публічні договори (угоди).

В оригінальному тексті Ryblis перекладається як щось публічне, те, що відбувається в присутності людей, щось публічне, відкрите для публіки, а не щось приватне.

Такі описи зазвичай зустрічаються в тлумачних словниках і довідниках.

Громадське розрізнення базується на контрасті між різними сферами життя, «публічним і приватним», і саме ця позиція є відправною точкою для наступних висновків.

Зрештою, саме поняття «громадське» виникає в контексті формування цивілізаційних цінностей і проходить етапи свого розвитку.

Отже, відповідь на оригінальне запитання: Що має бути публічним, а що – публічним чи приватним?

Обираючи підхід до з'ясування змісту терміну «публічне управління», ми маємо передусім враховувати міждисциплінарний характер проблеми, яка охоплює такі галузі знань, як філологія, філософія, соціологія, право, економіка, політологія тощо.

розумно почати.

У цій ситуації формується теоретична основа з позицій розвитку поняття «публічне».

Це в основному видно в працях Г.

Арендт.

Бенн, М.

Вебер, Д.

Ганн, Дж.

С.

Міллер, У.

Парсонс, Ю.

Хабермас та ін.

Науковий дискурс навколо цього терміну не втрачає своєї актуальності протягом тривалого часу.

О.

Кілієвич у книзі «Англо-український глосарій термінів і понять для аналізу національної політики та економіки» (2003) так з'ясовує суть цього поняття: По-перше, Ryblis zesioг включає як національні, так і місцеві установи.

Те саме стосується Інституту досліджень місцевого самоврядування.

По-друге, концепцію громадського порядку як компромісу між «державою» та «суспільством» краще перекласти як громадський порядок, тобто політику, що здійснюється в суспільстві та для суспільства.

, По-третє, уряд Libris слід розуміти насамперед як національне управління або реалізацію національної політики через виконавчу владу.

Encyclopedia of Public Administration (2010) визначає це поняття як «здійснення адміністративних процедур через публічну діяльність, використання демократичних засобів управління, регулювання суспільної діяльності та надання адміністративних послуг як засіб реалізації прав і громадянських свобод».

.

” За умови.

Сама сфера «громадського» зазнала значних змін, які відображаються у значенні терміна та використанні різних теоретичних підходів до його визначення (наприклад, економіка, соціологія, право).

уніфікований.

Цей сезон важкий.

Прикладом є тлумачення поняття Лібрис, що міститься у Відкритій енциклопедії - Вікіпедія: .

- (іменник) протилежний – не має нічого спільного з особою, народом, нацією чи її урядом.

- (прикметник) Національна скарбниця / громадська дорога / громадська мережа тощо.

Іншими словами, все, що стосується держави, держави, суспільства, і все, що знаходиться в бінарній опозиції поняття «приватне», належить до загальної області.

Коріння сучасної приватної та публічної раціональності слід шукати в Стародавній Греції та Римі.

Li5 gyblisit має на меті виразити суспільний інтерес усієї спільноти.

Однією з основних характеристик публічного права як сукупності норм є те, що ці норми формуються та існують незалежно від волі окремих суб'єктів.

Для того, щоб стати нормою на рівні публічного права, воля індивіда повинна йти шляхом, який узгоджується з волею та прагненнями інших людей.

Тобто все, що пов'язано з людською діяльністю і потребує державного втручання чи колективних дій, належить до суспільного надбання.

Грецьке поняття публічного і приватного можна виразити термінами *koipior* і *miop*.

Аналіз Анни Арендт грецької дихотомії публічне/приватне узагальнено таким набором антонімів:

державний приватний.

Житлова політика.

Свобода є важливою.

Чоловік Жінка.

Рівність — нерівність.

Безсмертя Смертність.

У Стародавній Греції не було єдиної концепції зв'язку між приватним і публічним.

Саме Аристотель прагнув вирішити конфлікти між цими світами через ідею полісу як вищої форми людської спільноти.

Такі спроби примирити конфлікт між публічним і приватним можна спостерігати й сьогодні.

Для політекономів вирішення цієї суперечності полягає в застосуванні ідей «вільного ринку», орієнтованих на отримання прибутку.

Функціонування індивідуального вибору та свободи задовольняє не лише індивідуальні інтереси, а й загальне благо та соціальний захист.

Роль держави і політики полягає в тому, щоб створити умови, за яких суспільні інтереси максимізуються.

Одним із напрямів зміцнення держави як засобу задоволення суспільних і приватних інтересів була розробка теорії бюрократії як раціональної організаційної форми.

У цей період, приблизно з 1950-х до 1970-х років, державна політика пережила повноцінний бум у всьому світі та почався занепад державного управління.

кінець 1970-х років Межі між державним і приватним, а також між політикою та управлінням стають дедалі розмитішими.

Свобода вибору припускає, що розмежування між приватним і державним слід залишити на розсуд ринку.

Перехід від неолібералізму до нового закону в державній політиці найбільш очевидний у посиленні ролі менеджерів і занепаді державного управління в державному секторі.

В.

Вілсон був найбільш чітким щодо цього питання.

«Уряд — це детальне та систематичне виконання публічного права».

Усі приватні застосування загального права є адміністративними актами.

Наприклад, збір і підвищення податків, повішення злочинців, транспортування та доставка пошти, озброєння та вербування армій і флотів тощо є адміністративними актами, але загальний закон, яким вони керуються, має бути прийнятий.

ззовні.

Це вище адміністрації.

Комплексний план дій уряду не є адміністративним.

Детальне виконання цих планів є адміністративним.

Наведена цитата дозволяє автору стверджувати, що він включає в цю систему всі організації виконавчої влади, органи місцевого самоврядування та інші організації, діяльність яких спрямована на планове забезпечення населення.

Державні установи запроваджують послуги, які підлягають державному опікуванню.

Короткий зміст методу вченого дозволяє виділити наступні складові змісту державного управління: • Одночасність процесів формування політики та управління в контексті конкретного політичного процесу • Розгляд закону та його впровадження та перегляд у сфері громадського життя; прийняття інформації про це Вирішення питань у сфері, що належить до відання державних органів; • Організація, персонал, політика та інші заходи, необхідні для ефективного виконання державних функцій адміністративними органами; - Формування, реалізація, оцінка та зміна державної політики; 1.

Процес управління під контролем політичних лідерів, заснований на бюрократичних принципах управління та наявності постійних, нейтральних працівників в органі управління, які мотивовані виключно суспільними інтересами та однаково служать будь-якому органу управління та виконують їх. Це певна політика, як не внесеш, то в неї нічого свого не буде.

Діяльність, пов'язана зі збором та обробкою інформації (статистики), контролем за виконанням бюджету, розробкою законів, здійсненням законних державних заходів, здійсненням широкого кола повноважень – від надання послуг населенню (інспектори міліції чи прикордонники).) до аудиту, аналізу (політології) діяльності державних органів.

Аналіз вищезазначених методів підтверджує попереднє припущення про те, що державне управління охоплює адміністративні повноваження держави та системи місцевого самоврядування та є діяльністю з формування, реалізації, оцінки та модифікації державної політики.

Логічно, що категорії «державне управління» не існує в Україні та в усіх пострадянських країнах.

8 Для тоталітарних режимів державне управління має всебічний і вирішальний вплив на життя людей (виробництво, сільське господарство, освіту, культуру, мистецтво, соціальні сфери і навіть особисте життя).

Така ситуація неможлива в ринковій економіці.

Недержавні підприємства та організації діють в рамках законів, що діють у їхніх державах, але формують власну політику, стратегію та тактику.

Його структурні підрозділи повністю підпорядковані штабу, де повністю виконуються функції планування, організації, мотивації та контролю.

між державою та приватними підприємствами у зв'язку з контролем за дотриманням законодавства, удосконаленням державної політики та створенням умов для діяльності таких підприємств у практично адміністративному спрямуванні (або регулюванні окремих сфер) встановлюються інші відносини.

життя).

.

Більшість авторів, які займаються адміністративними питаннями, усвідомлюють той факт, що державне управління є частиною управління.

Публічне управління як частина управлінської діяльності існує до тих пір, поки функціонує політична система і доки політики прагнуть досягти цілей запропонованих планів.

Можна сказати, що державне управління є аспектом більш широкого поняття управління, зміст якого визначається як конкретні дії для досягнення конкретних цілей.

Державне управління – це галузь управління в політичному середовищі. Зміст адміністрування подібний до визначення методів

управління, за допомогою яких суб'єкти управління впливають на об'єкти в теорії управління. «Ці методи та прийоми є діями, які вживаються відповідними державними департаментами для прямого та примусового визначення поведінки та діяльності людей. Основні характеристики цих методів такі:

а) державні органи або посадові особи безпосередньо впливають на волю виконавця шляхом формулювання обов'язків виконавця, кодексів поведінки та видання конкретних інструкцій;

б) Односторонній вибір рішення наявної проблеми, варіація поведінки, чітке вирішення ситуації, яке необхідно вимагати;

с) Накази та інструкції є безумовно обов'язковими, і невиконання їх може призвести до різноманітних юридичних зобов'язань. «Ці характеристики передбачають, насамперед, імплементацію законів, що встановлюють певні норми поведінки, що є прикладом одностороннього вибору шляхів вирішення проблем, виконання обов'язків, які необхідно виконувати, і нездатність дотримуватись цих вимог нести юридичну відповідальність.

Підводячи підсумок, завдання державного управління полягає насамперед у забезпеченні виконання закону? По-друге, виконується велика кількість завдань щодо надання різноманітних послуг (адміністративних, консультативних, організаційних, громадських, соціальних тощо) населенню. Сьогодні в Україні складаються ринкові відносини, а це означає, що державне управління, формально кажучи, відійшло в минуле, і більш доцільним є термін «державне управління». Але це потрібно закріпити в нормативно-правових документах, чітко визначивши коло учасників процесу, їх повноваження тощо.

На практиці це, як правило, залишається сама державна адміністрація – тому є багато прикладів у взаємовідносинах влади з корпоративними структурами, державним сектором, місцевим самоврядуванням тощо. Але розвиток ринкових відносин і соціал-демократизація є незворотнім, що підкреслює актуальність нової термінології.

Якщо органи місцевого самоврядування будуть інтегровані в державну адміністрацію, то обмежити їх повноваження лише забезпеченням виконання законодавства та наданням послуг буде нереально. На практиці вони виконують велику роботу з організації життєдіяльності територіальних громад. Це формування перспективних і поточних планів і програм, створення умов для їх реалізації, контроль і оцінка результатів тощо. Викладене є основою для з'ясування змісту понять «управління» та «державне управління» виходячи з сучасного етапу суспільного розвитку та наявного рівня розуміння цих процесів.

Управління - це цілеспрямована взаємодія суб'єкта і об'єкта, що здійснюється у формі прийняття і виконання рішень, виконання основних

функцій і супроводжується відносинами домінування, характеризується залежністю об'єкта від суб'єкта, високим ступенем централізації та відповідальності суб'єкта за стан системи.

Адміністрування - цілеспрямована взаємодія органів державного управління з юридичними та фізичними особами щодо виконання законів і підзаконних актів та виконання окремих своїх основних функцій: орієнтовного планування, визначення бажаного напрямку розвитку; створення правових, економічних та інших умов; розподіл праці, кооперація та координація діяльності; 10

Результати моніторингу. Відносини, що супроводжують управління, характеризуються переважною підпорядкованістю закону, а не суб'єкту, децентралізацією повноважень, узгодженням інтересів учасників процесу, відповідальністю суб'єкта за стан системи та відповідальністю об'єкта.

У вузькому розумінні державне управління пов'язане з адміністративним відділом уряду (рис. 1.1) і розглядається як професійна діяльність державних службовців, включаючи різні види діяльності, спрямовані на виконання державних рішень, дослідження, розвиток і управління державними справами. Реалізувати напрямки державної політики.

державне управління

У вузькому чи широкому розумінні професійна діяльність державних службовців у законодавчих, виконавчих і судових департаментах пов'язана з урядовими адміністративними департаментами та системами адміністративних установ.

Як показано на малюнку. 1.1 Вузьке та широке розуміння державного управління

У широкому сенсі під державним управлінням розуміється вся система адміністративних органів з ієрархіями влади, відповідальними за виконання державних рішень зверху вниз. Тобто державне управління – це скоординована групова дія у справах суспільства, тобто дія:

Як діяльність уряду, державне управління — це низка дій, які здійснюються посадовими особами для забезпечення повсякденного життя громадян країни. Як професія державне управління розробило цінності та етичні стандарти. Як діяльність, вона лише відображає культурні норми, потреби та реалії влади певного суспільства. Як етап у циклі публічної політики державне управління є етапом у процесі формування та реалізації державної політики.

Без кінця. Усі рішення приймаються та виконуються через бюрократію тими, хто контролює політичну владу. Таким чином, державна політика та державне управління є двома сторонами однієї медалі, і їх неможливо чітко розділити. Відділені через неможливість окремого існування. Одна приймає рішення, інша Виконайте його.

Розробка державної політики – це безперервний процес, який не може закінчитися реалізацією, тому що вдосконалення завжди потрібні. Державне управління займається реалізацією суспільних інтересів, які використовують політики під час планування виборів.

Державне управління — це колективне вираження роботи, яку неможливо виконати індивідуально. Так розумів Лінкольн, коли він казав, що «законна мета уряду <...> полягає в тому, щоб робити для людей те, що їм потрібно, але чого вони не можуть зробити через брак незалежних і особистих здібностей». адміністрація соціально духовна Втілення вдумливості.

Публічне адміністрування створюється та обмежується правовими інструментами, тому передбачає здійснення однієї з найстаріших функцій уряду — правового регулювання. Публічне адміністрування невід'ємно пов'язане з виконанням законів і не може існувати без законодавчої бази. Жоден державний службовець не може чинити будь-які дії, не передбачені законодавчими або нормативно-правовими актами. Одним із ранніх розумінь публічного адміністрування є розгляд його як "королівської щедрості". За часів, коли все належало короні (престолу), задоволення будь-яких потреб шляхетних осіб чи селян мало сприйматись як дарунок. У сучасному світі цю версію публічного адміністрування можна побачити в традиційних монархіях чи диктатурах, де лікарні, школи, парки тощо подаються як таке, що дарується автократом вдячним людям. Відтак, "королівська щедрість" — це будь-які товари, послуги, нагороди чи відзнаки, якими чинна влада може винагородити громадян.

Публічне адміністрування є мистецтвом і наукою. Деякі люди володіють набором особистісних рис і властивостей (розсудливість, хизування, розум), мають хист до адміністрування, що передбачає не лише досконалі організаторські здібності, а й володіння вмінням гармонійно об'єднувати людей. Публічне адміністрування — це ідеалізм у дії. Традиційно шляхетність і патріотизм асоціювались з обов'язками публічних службовців. 13 Тому багато людей починають кар'єру на публічній службі тому, що вони є ідеалістами: вони вірять у благородні принципи та прагнуть утілювати ці принципи. Публічне адміністрування — академічна дисципліна, яка вивчає мистецтво і науку управління, що застосовується в публічному секторі. Але це традиційно йде поза відношенням до менеджменту та об'єднує в своєму предметі політичне, соціальне, культурне та правове оточення, що впливають на діяльність публічних інституцій. Як сфері дослідження публічному адмініструванню притаманна міждисциплінарна природа, тому що воно містить у собі напрацювання політології, соціології, ділового адміністрування, психології, права, антропології, медицини, лісового господарства та інших галузевих наук (рис. 1.3). Публічне адміністрування —

міждисциплінарна академічна сфера, що базується на теорії та концепціях економіки, політичних наук, соціології, адміністративного права, менеджменту.

Якщо публічне адміністрування запозичує так багато в інших сферах, то дійсно можна запитати: що саме складає його суть, ядро, яке дозволяє взагалі розглядати його як законну академічну сферу? Адже в багатьох європейських країнах публічне адміністрування є академічною дисципліною, яка ніколи не відокремлювалась від правових факультетів.

Логістика
Соціологія
Соціальна робота

Медицина
Антропологія
Економіка

Рис. 1.3. Міждисциплінарна природа публічного адміністрування

14

¹ У першому офіційному американському виданні "Вступу до вивчення публічного адміністрування" (Леонард Уайт, 1926 р.) наведено

кілька вирішальних припущень, які формують основу публічного адміністрування, а саме такі:

1. Адміністрування є процесом, який безперервно здійснюється на республіканському (федеральному), державному та локальному рівнях.

13. Адміністрування складає основу для вивчення менеджменту, не права.

14. Адміністрування залишається мистецтвом, але ідеал перетворення на науку є реалістичним і доцільним.

15. Адміністрування поступово стає осердям проблем сучасного уряду.

Публічне адміністрування — це професія, покликана використовувати унікальне мистецтво й науку управління у вирішенні проблем суспільства. Але чи є це професією, такою як право, медицина, інженерія або архітектура? Статус публічного адміністрування як професії може бути визначено за допомогою тесту на професіоналізм, який доводить, що йому притаманні всі три ключові критерії, спільні для традиційних професій:

— комплекс академічних і практичних знань, які застосовуються для обслуговування суспільства;

4. стандарт успіху, теоретично вимірюваний задоволенням потреб суспільства всупереч намаганням досягти особистих цілей;

5. система контролю професійної діяльності, яка регулює освіту нових членів та підтримує етичний кодекс і відповідні передбачені законом заходи з покарання.

Публічне адміністрування є професійною категорією оскільки реалізується публічними службовцями, які працюють у публічних організаціях і виконують широке коло завдань. Проте більшість людей цієї широкої професійної категорії навіть не вважають себе публічними адміністраторами, ототожнюючись із галузевими професіями та заняттями (лікар, інженер, архітектор).

Публічні службовці — особи, що обіймають адміністративні посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих, консультативно-дорадчих, контрольних-наглядних та інших управлінських функцій, а також наданням адміністративних і публічних послуг. Одна з переваг професії публічного службовця полягає в можливості брати участь в аналізуванні та оцінюванні публічних програм, політики, законів та управлінських проблем.

15

Публічне адміністрування може бути прямим (безпосереднім) - коли публічні службовці надають послуги населенню, і непрямим (опосередкованим) - коли уряд сплачує приватним підприємцям за постачання товарів чи надання послуг громадянам (рис. 1.4). Наприклад, охоронці багатьох урядових будинків є працівниками приватних організацій.

Сучасна тенденція приватизації урядових функцій, яка розпочалась у 1980-х рр. під час правління Р. Рейгана в США та М. Тетчер у Великобританії, нині є загальносвітовою і підсилюється зростанням некомерційного сектора, що одержує лівову частку фінансування через урядові контракти - особливо для надання соціальних послуг та проведення досліджень. У 1995 р. в США 40 % бюджету приватних некомерційних організацій, що займаються наданням соціальних послуг, було одержано від уряду. Отже, приватизація не має необхідності у зменшенні загальної кількості публічних адміністрацій, а лише примушує їх набирати інших форм.

ВИСНОВКИ

Для сучасного уявлення про взаємовідносини публічної та державної адміністрації найважливішими є принципи прозорості, відкритості, ефективності та демократизму

Сучасні концепції державного управління відображають необхідність широкої участі громадськості в процесах прийняття рішень.

Уряд має бути відкритим і доступним для громадян.

Це означає, що громадяни мають право бути поінформованими про діяльність державних установ та брати участь у прийнятті рішень, які зачіпають їхні інтереси.

Важливо враховувати адміністративні принципи в механізмі здійснення влади.

Це означає, що процес прийняття рішень має бути прозорим, ефективним і демократичним.

Громадяни повинні мати можливість брати участь у прийнятті рішень через консультації, громадські слухання, петиції та інші засоби громадського контролю.

З боку державної адміністрації має забезпечити виконання прийнятих рішень та забезпечити підзвітність і прозорість діяльності державних установ.

Державний апарат має бути здатний ефективно вирішувати покладені на нього завдання

Одним із ключових аспектів взаємовідносин між державними установами та державною адміністрацією є роль громадськості у моніторингу та контролі за діяльністю державних установ. Громадяни мають право на доступ до інформації про роботу державних установ, а також можуть вимагати покращення якості державних послуг.

Таким чином, сучасні уявлення про взаємовідносини громадськості та державного управління наголошують на активній участі громадськості в процесах прийняття рішень, громадському контролю за діяльністю державних інституцій, прозорих, ефективних і демократичних засобах здійснення влади.

вказано механізм.

Публічне управління як частина управлінської діяльності існує до тих пір, поки функціонує політична система і доки політики прагнуть досягти цілей запропонованих планів.

Можна сказати, що державне управління є аспектом більш широкого поняття управління, зміст якого визначається як конкретні дії для досягнення конкретних цілей.

Державне управління – це галузь управління в політичному середовищі. Зміст адміністрування подібний до визначення методів управління, за допомогою яких суб'єкти управління впливають на об'єкти в теорії управління. «Ці методи та прийоми є діями, які вживаються відповідними державними департаментами для прямого та примусового визначення поведінки та діяльності людей. Основні характеристики цих методів такі:

а) державні органи або посадові особи безпосередньо впливають на волю виконавця шляхом формулювання обов'язків виконавця, кодексів поведінки та видання конкретних інструкцій;

б) Односторонній вибір рішення наявної проблеми, варіація поведінки, чітке вирішення ситуації, яке необхідно вимагати;

с) Накази та інструкції є безумовно обов'язковими, і невиконання їх може призвести до різноманітних юридичних зобов'язань. «Ці характеристики передбачають, насамперед, імплементацію законів, що встановлюють певні норми поведінки, що є прикладом одностороннього вибору шляхів вирішення проблем, виконання обов'язків, які необхідно виконувати, і нездатність дотримуватись цих вимог нести. юридична відповідальність.

Підводячи підсумок, завдання державного управління полягає насамперед у забезпеченні виконання закону? По-друге, виконується велика кількість завдань щодо надання різноманітних послуг (адміністративних, консультативних, організаційних, громадських, соціальних тощо) населенню. Сьогодні в Україні складаються ринкові відносини, а це означає, що державне управління, формально кажучи, відійшло в минуле, і більш доцільним є термін «державне управління». Але це потрібно закріпити в нормативно-правових документах, чітко визначивши коло учасників процесу, їх повноваження тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Davenport T.H. The New Industrial Engineering: Information Technology and Business Process Redesign / T.H. Davenport, J.E. Short // Sloan Management Review. – 1990. - Summer.
2. TeleManagement Forum. Telecom Operations Map. Evaluation Version 2.1. – Morristown, NJ : TMF, 2000. – P. 82.
3. Абутидзе З.С. Управление качеством и реинжиниринг организаций / З.С. Абутидзе, Л.Н. Александровская. – М.: ЛОГОС, 2003. – 327 с.
4. Агентство з розвитку інфраструктури фондового ринку України. ПрАТ«ЕЛМІЗ»: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://smida.gov.ua/db/participant/24102142>.
5. Андерсен Б. Бизнес-процессы. Инструменты совершенствования [Текст] / Бьёрн Андерсен; [пер. с англ. С.В. Ариничева] : науч. ред. Ю.П. Адлер. – М. : Стандарты и качество, 2003. – 272 с.
6. Андерсен Б. Бізнес-процеси. Інструменти вдосконалення / Б. Андерсен / Пер. з англ. С.В. Ариничева / Наук. ред. Ю.П. Адлер. - М.: РІА «Стандарти та якість», 2003. - 272 с.
7. Бабанский А.В. Система непрерывного улучшения продуктов и процес сов / Бабанський А.В. – М.: Экоперспектива, 1999. – 237 с.
8. Бажин И.И. Логистический менеджмент: [компакт-учебник]./ Бажин И.И. – Харьков: Консум, 2005. – 440 с.
9. Безгін К.С. Управління якістю бізнес-процесів на підприємстві: дис. канд. екон. наук: 08.00.04 / К.С. Безгін. – Приазовський держ. Технічний ун-т. – Маріуполь, 2009. – 196 с.
10. Бортник А.М. Управленческие инновации в условиях глобализации (на примере мебельной промышленности Украины) / А.М. Бортник // Страны с переходной экономикой в условиях глобализации : мат. VI Междунар. науч-практ. конф. — М.: РУДН, 2007. — с. 30–32.
11. Буч Г., Якобсон А., Рамбо Дж. UML. Классика CS.2-е изд. -

СПб.: Питер, 2006. - 736с.

12. Верба В.А. Бізнес-моделювання у процесі розвитку підприємства / В.А. Верба // Економіка підприємства: теорія та практика: Зб. матеріалів III Міжнар. наук.-практ. конф. (21 жовтня 2010 р.). – К.: КНЕУ. – 2010. – С. 52-54. – Режим доступу : <https://core.ac.uk/download/pdf/197236705.pdf> .

13. Виноградова О.В. Реінжиніринг торговельних підприємств: теорія та методологія : дис. д-ра екон. наук: 08.06.01 / О.В. Виноградова. – Донец. держ. ун-т економіки і торгівлі ім. М. Туган- Барановського. – Донецьк, 2006. – 435 с.

14. Волков О. Стандарты и методологии моделирования бизнес-процессов [Электроний ресурс] / О. Волков // CONNECT! Мир Связи. – Режим доступу [www. URL: http://www.connect.ru/article.asp?id=5710](http://www.connect.ru/article.asp?id=5710).

15. Герасимчук В.Г. Діагностика системи управління підприємством: Навч. Посібник / В.Г. Герасимчук. — К.: ІСДО, 1995. – 120 с.

16. Голиков В.И. Эффективность управленческого труда / Отв. ред. В.И. Голиков. – К.: Наукова думка, 1974. – 211 с.

17. Гэлловэй Л. Операционный менеджмент. Принципы и практика / Л. Гэлловэй. – СПб. : Питер, 2000.– 320 с.

18. Данилюк О.Д. Теорія і практика процесно-орієнтованого управління витратами / О.Д. Данилюк, В.П. Лещій. — Івано-Франківськ: Місто НВ, 2002. – 248 с.

19. Дейли Дж. Эффективное ценообразование – основа конкурентного преимущества / Д. Дейли : пер. с англ. – М.: Вильямс, 2004. – 304 с.

20. Джеймс Харрингтон, К.С. Эсселинг, Харм Ван Нимвеген Оптимизация Бизнес Процессов. Документирование, Анализ, Управление, Оптимизация. - СПб.: АЗБУКА БМикро, 2002. - 320 с.

21. Елиферов В.Г. Бизнес-процессы. Регламентация и управление. / В.Г. Елиферов, В.В. Репин. — М.: Инфра-М, 2004. — 320 с.

22. Иозайтис В.С. Экономико-математическое моделирование производственных систем [Учеб. пособие для инженерно-экономич. спец. Вузов] / Иозайтис В.С., Львов Ю.А. – М.: Высш. шк., 1991. – 192 с.

23. Каталог економічних індексів: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.finalon.com/slovník-ekonomichnikh-pokaznikov/282-manevrenistvlasnogo-kapitalu>.
24. Коваль П. Теоретичні засади моделювання бізнес-процесів на підприємстві / П. Коваль // Економіка сьогодні: проблеми, моделювання та управління : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної Інтернет - конференції (19 – 20 листопада 2020 року, м. Полтава). – Режим доступу : <http://www.economicstoday2020.ukrb.net/viewtopic.php?f=5&t=98>
25. Козаченко А.В. Управление крупным предприятием: [монография] / А.В. Козаченко, А.Н. Ляшенко, И.Ю. Ладко. – К.: Либра, 2006. – 384 с.
26. Кунаєв А.Ю. Оцінка ефективності бізнес-процесів під час діагностування ефективності менеджменту машинобудівельного підприємства / А.Ю. Кунаєв // Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. – 2017. – Вип. 2–1 (08). – С. 117–125.
27. Левыкин В.М. Модели представления знаний для бизнес- процессов с изменяемой структурой / В.М. Левыкин, С.Ф. Чалый // Бионика интеллекта. – 2008. – №1(68). – с. 40-44.
28. Мазур И.И. Эффективный менеджмент: учеб. пособ. для вузов / И.И. Мазур, В.Д. Шапиро, Н.Г. Ольдерогге; под общ. ред. И.И. Мазура. – М.: Высшая школа, 2003. – 555 с.
29. Майкл Ротер Учись видать бизнес-процессы. Практика построения карт потоков создания ценности / Майкл Ротер, Джон Шук; [пер. с англ.]. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2006. – 144 с.
30. Маслянюк П.П. Проблеми та задачі моделювання бізнес-процесів організаційної структури / П.П. Маслянюк, О.С. Майстренко // Вісник Національний технічний університет України «КПІ». – 2007. – Режим доступу : <http://iai.kpi.ua/archive/2007/%D0%94%D0%BE%D0%BA%D1%83%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%8233.pdf>.
31. Матющенко С.Е. Оценка эффективности бизнес-процессов сельскохозяйственной организации / С. Е. Матющенко // Вестник ВГУИТ. – 2013.

– №8. – С. 233–238.

32. Мельниченко С.В. Управління бізнес-процесами в туризмі : монографія / С.В. Мельниченко, К.А. Шеєнкова. – К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2015. – 264 с. – Режим доступу : <https://knute.edu.ua/file/MTc=/f2c2cb96d576a1a5f1a75fdf506abf42.pdf>.

33. Метеленко Н. Раціональна організація бізнес-процесів в умовах ефективного функціонування внутрішнього господарського механізму / Н.Метеленко // Галицький економічний вісник. – 2010. – №2(27). – с.115-125 – Режим доступу : http://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/123456789/724/2/ГЕВ_2010_v27_No2-N_Metelenko-rational_organization_of_business_processes_115.pdf.

34. Методичні матеріали фінансово-економічного аналізу: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://works.doklad.ru/view/Y-FuoQomNz0/4.html>

35. Михайловська О. В. Операційний менеджмент : навч.-метод. посіб. для самот. вивч. дисц. / О. В. Михайловська. – К. : Кондор, 2008. – 520с.

36. Модель зрелості організації в області ЕСМ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ecm-journal.ru/card.aspx?contentid=2459210>.

37. О системе DIRECTUM [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.directum.ru/system>.

38. Олигин-Нестеров В.И. Эффективность управленческого труда в промышленном производстве / В.И. Олигин-Нестеров. – М.: Экономика, 1965. – 183 с.

39. Организация обучения работе в информационной системе в крупной компании [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.directum.ru/7069370.aspx>.

40. Організація виробництва [Навч. посіб.] / В.О. Онищенко, О.В. Редкін, А.С. Старовірець, В.Я. Чевганова. – К.: Лібра, 2003. – 336 с.

41. Офіційний сайт компанії АТ «ЕЛМІЗ». – Режим доступу : <http://www.elmiz.com/istoriya/>.

42. Петрович Й.М. Організація виробництва / Й.М. Петрович, Г.М. Захарчин. – Львів: „Магнолія плюс”, 2004. – 400 с.

43. Портер М.Э. Конкуренция : уч. пособие / Майкл Э. Портер ; [пер. с англ.]; ред. Я.В. Заболоцкого. – М. : Издательский дом «Вильямс», 2005. – 608с. – (A Harvard Business Review Book).

44. Рапопорт Б.М. Инжиниринг и моделирование бизнеса / Б.М. Рапопорт, А.И. Скубченко. – М.:Издательство «ЭКМОС». – 2001. – 240с.